

DEN*danske***STJERNE**

NR. 10 · DECEMBER 1967 · 116. ÅRGANG

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 10 · December 1967 · 116. Årg.

INDHOLD

Fred, god vilje og liv. Af President David O. McKay 345

"... Jødernes sæder og skikke." Af Dale C. Lecheminant 347

Billedskærerens julegave. Af Douglass Stevenson 350

Nogle udfordringer til unge mænds ledere. Fra det
Præsiderende Biskopråd 354

Hjælpeforeningen

Bedstemoders julepakker. Af Frances C. Yost 356

Gør noget ud af din gaveindpakning!
Af June Feulner Krumbule 357

Søndagsskolen

Et tankevækkende spørgsmål. Af Lowell L. Bennion 359

En Krokodille går ikke i Søndagsskole. Af Janice Dixon 360

Lars. Af Lowell M. Durham jr. 361

Gensidig Uddannelses Forening

De der elsker mest. Af Sue Smart 362

Genealogie

Et kald til større flid 364

Kirken går fremad 367

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu Kristi
Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.-, pr. halvår, \$ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København K, eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/Main
Deutschland

Layout og illustrationer:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

DET INSPIRERENDE BUDSKAB

AF PRÆSIDENT DAVID O. MCKAY

Den åbenbaring, at Jesus Kristus, verdens Frelser, er et guddommeligt, personligt væsen, er noget vidunderligt. Er det ikke det mest vidunderlige i hele verden? Sammen med dette kommer forvisningen om, at den jul, som vi nu fejrer, har en guddommelig betydning. Hvad betyder det, at det ikke er den årstid, hvor Han blev født? Det kan det ikke være. Historien siger os, at det ikke er det. Hyrderne i Palæstina holdt

JULENS ÅND

vagt over deres hjord fra april måned til efteråret, så det var ikke i december. Men hvad betyder det? Det er julens ånd, der betyder noget; det er den følelse, at vi er Hans brødre, og at vi ønsker at leve, så vi kan komme tilbage til Hans nærhed, således at vi, ligesom hyrderne, kan gå lige derind, hvor Kongernes Konge, Herrens Herre er. Vi ønsker ikke at leve et liv, som vil føre os bort fra Kristus.

Fred, god vilje og liv

AF PRÆSIDENT DAVID O. MCKAY

Julen er den dejligste tid på året. Ved første tanke forekommer det mærkeligt, at det er sådan, især under vore nordlige himmelstrøg. Dagene er korte og mørke, nætterne kolde og lange, træerne er uden blade og landskabet goldt eller dækket med sne. Ikke desto mindre er julen, midt i vinterens dyb, fuld af lykke og glæde.

Dette er fordi julens feststemning i de kristne lande er mættet med Kristi ånd. På denne tid af året tænker vi mere end på noget andet tidspunkt, og prøver i ord eller gerning at udtrykke vort ønske om at gøre andre lykkelige. Heri ligger hemmeligheden ved sand lykke. "Den, som vil miste sit liv for min skyld og for Evangeliets skyld, skal finde det" er sund filosofi, som den sande julens ånd hjælper os til at forstå.

Hvis I ville bede mig om at nævne den by, som har givet verden større civilisation end nogen anden by, ville jeg uden tøven nævne Jerusalem. Jeg ville give denne gamle by denne udnævnelse, ikke fordi den var "Davids By", heller ikke fordi den stadig bevarer ærbødigheden for menneskehedenes tre store religioner, men fordi jeg med den ville forbinde Jesu Kristi, verdens Frelseres, liv, lærdomme og død.

Otte kilometer syd for Jerusalem ligger Bethlehem, en lille by af stor historisk betydning, som også vil blive holdt i ære så længe der er kristne hjerter til at føle eller kristne læber til at fremsige bøn. Dens betydning kommer ikke, fordi den er en af de ældste byer i Palæstina, heller ikke fordi vi med den forbinder den smukke historie om Ruth, Isajs og Davids hjem, og mange andre vigtige personer og hændelser i bibelhistorien, men fordi det var i Bet-

lehem menneskehedenes Frelser lå i vuggen.

"Jerusalem" (det kananæiske Urusalim, det hebraiske Yarushalayim) betyder "fredens bolig." "Betlehem" (Beit Lahm) betyder "brødet hus", måske fordi det fra de allertidligste tider har været et frugtbart distrikt, og fordi den oprindelige plante, hvoraf den dyrkede hvede har udviklet sig kun er blevet fundet i vild tilstand i nærheden af Betlehem. Det er betydningsfuldt, at fra brødets hjem, "livets stav", udspringer også menneskehedenes "livets brød."

Fred! Liv — evigt liv! Den kommende højtid, hvor vi fejrer Forløserens fødsel, bør føje større mening til disse ord.

Fred, det modsatte af frygt, var det budskab, der blev givet hyrderne af englene, som sagde: "Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde."

Fred blev forkyndt af de himmelske hærskarer, som sang: "Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag."

"Herrel nu lader du din tjener gå bort i fred," sagde den gamle Simeon, da han gennem inspiration så det Velsignede Barn, som skulle blive "et lys, som skal åbenbares for hedningerne, og en herlighed for dit folk Israel."

Fred og god vilje fyldte utvivlsomt de Vise Mænds hjerter, da de bragte deres glitrende guld og kostbare gaver til den sande Jødernes Konge. Deres rigdomme syntes i sandhed værdiløse i sammenligning med den henrykkelse, som fyldte deres væsen, da de knælende ærede deres konge, som de havde fundet gennem deres visdom og deres oprigtige søgen efter sandheden.

Kærlighed til Gud og kærlighed til hinanden bør være julens tema. Sådan var det guddommelige budskab, som de himmelske hærskarer bragte, da de forkyndte "den store glæde".

"Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!" Hvor enkle ord! Hvor stor, hvor omfattende deres betydning! Om julen fejrer vi Hans fødsel, i hvis mission på jorden (1) Gud er herliggjort; (2) jorden bliver forjættet fred; (3) alle mennesker får vished om, at Gud har velbehag i dem!

Hvis hvert eneste menneske, som er født her i verden, ville have disse tre strålende idealer som sine ledestjerner, hvor meget bedre og lykkeligere ville livet da ikke være. Med et sådant mål for øje ville enhver søge alt hvad der er rent, retfærdigt, hæderligt, dydigt og sandt — alt det som fører til fuldkommenhed. Han ville undgå det, som er urent, uhæderligt eller syndigt. Hvis ethvert menneske ønskede at vise god vilje mod sine medmennesker og stræbte efter at udtrykke dette ønske ved tusinder af venlige ord og små gerninger, som ville genspejle uegennytte og selvopofrelse, hvilket bidrag

ville så ikke enhver yde til en altomfattende fred på jorden og til menneskehedens lykke!

Julen er et passende tidspunkt til at forny vore ønsker og styrke vor beslutning om at gøre alt hvad der står i vor magt for at gøre det budskab, som englens forkyndte da Frelseren blev født, til virkelighed. Lad os herliggøre Gud ved at søge det gode, det sande, det skønne! Lad os stræbe efter at oprette fred på jorden ved at vise den samme gode vilje mod hinanden, som Gud har vist mod os!

Må julen 1967 finde kærlighed og et ønske om at velsigne andre i enhver Sidste Dages Helligs hjerte. I alle sådanne hjertes og hjem vil man finde fred og god vilje mod alle mennesker. Hvor denne fred findes, er det ligegyldigt om ejermændene er rig eller fattig, for han vil, foruden den fred som giver "usigelig glæde", have den vished, som Menneskesønnen gav, da Han sagde: "Jeg er livets brød. Den, som kommer til mig, skal ikke hungrer; og den, som tror på mig, skal aldrig tørste."

Fred, god vilje og evigt liv er altså de velsignelser, som vi ønsker alle, når vi endnu engang gentager det glade, gamle ønske: En rigtig glædelig jul og et godt og velsignet nytår!

GLÆDELIG JUL ØNSKES ALLE I IND- OG UDLAND AF:

<i>Sara og Torkild Bressø</i>	<i>Mary G. Sorensen og David m. familie</i>
<i>Lis og Hans Billeskov Jansen</i>	<i>Mary Windfeld Kaiser</i>
<i>Inger og Peter Rasmussen</i>	<i>Familien Nordby Larsen</i>
<i>Astri og Marius Antonsen</i>	<i>Henny og Orla Rasmussen</i>
<i>Rebecca og Jørgen W. Schmidt</i>	<i>Felix Holgersen</i>
<i>Grenspræsidentskabet Nordre Gren</i>	<i>Christel Petersen</i>
<i>Hans og Winnie Hall</i>	<i>Grenspræsidentskabet København Gren</i>
<i>Anne og Anton Kolbæk, Horsens</i>	<i>Anna, Mogens og børn</i>
<i>Ernst og Elna Andersen</i>	<i>Poul og Kirsten Andersen,</i>
<i>Anna og Johannes A. Sorensen, Esbjerg</i>	<i>Nordsjælland</i>

Alle medlemmer og missionærer ønskes en Glædelig Jul

Grenspræsidentskabet i Esbjerg

Jobs, Sorensen — Arne Pedersen — Poul Erik Buur

"...Jødernes sæder og skikke"

AF DALE C. LeCHEMINANT

Engang, da Profeten Nephi fra Mormons Bog forsøgte at lære sit folk skriften, havde de nogen vanskelighed ved at forstå det, fordi deres baggrund ikke var den samme som Nephis. Han var født og opvokset i de samme omgivelser, hvor nogle af skrifterne var skrevet. Om dette skrev han:

... mine øjne har set jødernes fremgangsmåde, og jeg ved, at jøderne forstår profeterne, og der findes ikke noget andet folk, medmindre de er blevet belært om jødernes sæder og skikke, der, som jøderne, kan forstå det, der taltes til dem. (2 Nephi 25:5).

Nephi havde den særlige fordel at have levet i de egne, hvor profeternes kulturelle udvikling var foregået. Hans folk havde ikke denne fordel, og det har vi heller ikke i dag. Men vi kan nå til en meget klarere forståelse af skriften, hvis vi benytter os af alle fornuftige og troværdige oplysningskilder om "jødernes sæder og skikke", eller baggrunden for skriften, som man også kan udtrykke det. For eksempel møder vi, når vi læser evangeliernes beretninger om Frelserens fødsel og barndom, (selv om disse historier er korte), mange navne på folk, steder og ting, som ikke rigtig betyder noget for os som tilfældige læsere, fordi vi, ligesom Nephis folk, mangler baggrunden. Nogle få udtryk vil illustrere dette:

I Mattæus og Lukas får vi at vide, at Jesus blev født, medens en vis "kong Herodes" herskede over Judæa; og Lukas fortæller os, at denne fødsel fandt sted i "Davids by, som hedder Betlehem." Hvem var denne "Herodes, konge over Judæa", og hvorfor hentydes der til Betlehem som "Davids by"?

Herodes, konge over Judæa

Herodes, kaldet "den Store", var sin fader, Antipaters, efterfølger som hersker over Palæstina. Han arvede meget af sin styrke og listighed fra sit fædrene ophav, som havde kæmpet sig vej til politisk succes i den usikre periode under begyndelsen af det romerske herredømme over Palæstina. Antipater og hans sønner, som fulgte efter ham, var i virkeligheden "indfødte repræsentanter" for kejserriket, for de hævdede at være delvis jødiske og derfor af folket. Josefus, en jødisk historieskriver omtrent samtidig med Jesus, skrev om Herodes som en mand af stor dygtighed, som herskede under den romerske kejser

Augustus's og hans lokale udsending Agrippas bevågenhed.

Herodes administrerede Palæstinas sager udmærket mod enhver trussel, med den tragiske undtagelse af sit eget skinsyge tyranni, som endte med mordet på hans hustru og hans egne børn og de børn i Palæstina, hvormellem denne brutale bødødel håbede at finde den nyligt fødte "Jødernes Konge". I sit syge sind så han Jesus som en trussel mod sit eget herredømme.

Davids by

I dag er den gamle by Betlehem repræsenteret ved den lille by på 7,500 indbyggere, som hedder **Beit Lahm**, der ligger 8 kilometer syd for Jerusalem. Dens historie er lige så usædvanlig som den er mangfoldig. Før hebræernes ankomst til det forjættede land hed byen **Beth-Lahamu**, "Guden Lahamus hus", Lahamu var en babylonisk guddom, som kanaanæerne i det område dyrkede. Da hebræerne efterfulgte kanaanæerne, blev navnet forandret til Beth-lehem, "brødets hus." Man hentyder til den som "Davids by", fordi Davids familie stammede fra Betlehem. I begyndelsen af Dommernes periode bosatte Ruth, den beundringsværdige og dydige moabitinde, efter hvem den bibelske beretning om hendes liv er opkaldt, sig i Betlehem og blev stammoder til Davids familie, hvis forbindelse med Betlehem understreges gennem hele Israels historie. (Se 1 Samuel 16:1—18; 17:12; 20:6). Israel har aldrig haft nogen større konge end kong David, og den lille by bliver fremhævet ved hans navn, og på grund af Frelserens fødsel, Han som nedstammede fra Davids linie.

Til denne lille, men berømte, by kom, under den frygtelige Herodes's regering, nogle "vismænd fra Østerland", som søgte efter den nyfødte Jødernes Konge, for de havde set hans "stjerne i østen", og ønskede at tilbede ham med gaver af "guld, røgelse og myrra." Til sidst fandt de ham, ligesom hyrderne, der, som Lukas beretter det, så ham "svøbt og liggende i en krybbe." (Luk. 2:12)

Vismændene fra Østerland

Vismændene omtales kun af Mattæus, som hverken antyder noget bestemt antal eller hvorfra disse mænd stammer, undtagen at de kom fra Østen (Erot), hvad der

er en vag betegnelse, som kan betyde alle egne på den anden side af Jordan mod øst — den syrisk-arabiske ørken, Mesopotamien (Babylonien) og Persien. Betegnelsen af disse folk som "vismænd" findes både i den almindelige Bibel og i den reviderede standardversion af Bibelen; men i Vulgata (den katolske version) kaldes de "Magi", hvad der er flertal af "Magus", hvoraf det nye ord "magician" (det engelske ord for "trollmand") kommer.

Muligvis var disse Magi disciple af Zoroaster, grundlæggeren af en gammel persisk religion omkring det 6. århundrede f. Kr. Som klasse havde de stor magt, og ligesom mange lærde folk på den tid og i de egne studerede de stjernernes bevægelser. I henhold til en national tradition ventede perserne en slags frelser og vidste også godt, at der ventedes en lignende i Palæstina. En bestemt videnskabsmand tror, at følgende tradition er absolut sandsynlig: at den jødiske forventning om en Messias i begyndelsen af den kristne æra var kendt blandt magierne; at denne fremmede forventning blev identisk med deres egen venten på en "hjælper", og ydermere at nogle af dem var interesserede i, at denne jødiske konge skulle vise sig. Tidligere var Magi'en som gruppe faldet i miskredit; derfor fik ordet **Magus** en ubehagelig betydning, og blev så tidligt som fra det 5. århundrede f. Kr. på græsk brugt i betydningen "trollmand". (Se Ap. Gern. 13:6, 8; 8:9—24).

Kun vestlig tradition sætter antallet af disse vismænd til tre, nogle tror at det muligvis er på grund af antallet af deres gaver; derimod antyder orientalsk tradition, at der var tolv vismænd.

Stjernen i Østen

Det er også kun hos Mattæus, at der omtales stjernen i østen, som, da den første gang viste sig, var et tegn for de vise mænd på den jødiske konges fødsel, og først senere blev en vejviser, der gik foran dem. Det synes klart, at synet af stjernen er fremstillet som en mirakuløs begivenhed og ikke skal forklares som et naturligt fænomen. Dette giver i høj grad et vink om det unyttige i at søge efter astronomiske og historiske data til at understøtte begivenheden. Foruden spørgsmålet om naturen af denne himmelske tilkendegivelse er der spørgsmålet om hvorfor den skulle have overbevist de vise mænd om, at en betydningsfuld jødisk hersker var blevet født.

Mattæus gør ikke noget forsøg på at forklare dette; han fortæller blot historien om deres komme. Han kunne måske have forklaret stjernens tilsynekomst som opfyldelsen af to skriftsteder i Det gamle Testamente (som Magi'en måske ikke har kendt):

"... En stjerne opgår af Jakob, et herskerspir løfter sig fra Israel". (4. Mos. 24:17).

"Til dit lys skal folkene vandre og konger til dit strålende skær." (Es. 60:3).

Begge disse skriftsteder henvises der til i Mattæus 2:2, hvilket viser, at kristne videnskabsmænd virkelig mener, at der er sandsynlighed for, at disse gamle profetier angående en "stjerne" og et "lys" blev opfyldt, ikke blot ved Jesu fødsel, men også ved den himmelske tilkendegivelse eller det tegn, der ledsagede denne fødsel.

Røgelse og myrra

De vise mænds gaver af røgelse og myrra, tilligemed guldet, er tydeligvis gaver af betydelig værdi, som blev bragt til Jesusbarnet for at yde Ham ære og respekt. Røgelse er en sød duftende, mælkeagtig harpiks fra forskellige arter af *Boswellia*, røgelsestræet, og importeres fra Sydarabien. (Se Esajas 60:6; Jeremias 6:20.) I Skriften sættes det i forbindelse med krydderier (2. Mos. 30:34); med olie (3. Mos. 2:15; 1. Krøn. 9:29); med madvarer (3. Mos. 2:16; 6:14; Nehemias 13:5,9); med parfume (Højsangen 3:6). I denne sammenhæng ser det ud til at have været et middel til at forstærke værdien af noget andet. Røgelse blev også værdsat af oldtidsfolk og brugt til balsameringsformål og som en vigtig bestanddel af brændbar røgelsemateriale. Myrra, der også er en aromatisk harpiks, udvindes af en art balsam, der vokser i Indien og Arabien og stadig anvendes i lægevidenskaben. Sammen med røgelse blev det brugt til balsamering (Johs. 19:39), og som et brændende og duftende middel.

Svøbelseskæder

Folk i Bibelens lande har i mange år behandlet spæd børn på samme måde som på Det ny Testaments tid. I stedet for at lade den lille bruge sine semmer frit, svøber moderen barnet ind i et svøb, der gør det til et hjælpeløst bundt ligesom en mumie. Ved fødslen bliver barnet vasket og gnedet med salt og med armenene ned langs siderne bliver det svøbt stramt ind i linned eller bomuldsbandager 6—8 cm brede og omkring 5 m lange. Dette svøb bliver endda anbragt under hagen og over barnets pande.

Herodes's tempel

Lukas skriver, at otte dage efter Jesu fødsel blev Han omskåret, og senere, "... da så ... (Marias) renselssdage i henhold til Mose lov var omme", blev Han af sine forældre bragt de otte kilometer fra Betlehem til Jerusalem for at blive fremstillet i templet.

I virkeligheden omtales der tre templer i Bibelen, alle beliggende på det samme sted. Det, der henvises til på Jesu tid, var bygget af Herodes den Store, og var det sidste af de tre templer, der blev bygget. Det første blev bygget af Salomon og ødelagt af Nebukadnezar, da han indtog Jerusalem i 586 f. Kr. Det andet, kaldet Zerubbabels tempel, blev bygget af jøderne efter det babyloniske fangenskab. Det blev indviet i 516 f. Kr. Efter at have fået tilladelse af sine mistænksomme undersåtter, ødelagde

Herodes dette andet tempel og byggede sit eget med 1.000 særligt uddannede præster, hvilket arbejdet blev påbegyndt i det attende år af hans regering som konge. Der blev henvist til det som det andet tempel, fordi hans rabbinere betragtede det som det samme tempel, der blev bygget af de tilbagevendte landflygtige. Dette sidste tempel blev lagt i ruiner i 70 e.Kr. af de romerske soldater, efter at de var trængt ind i Jerusalem og havde ødelagt den.

Omskærelse

Omskærelse var det gamle og særlige kendetegn på medlemskab blandt Guds udvalgte folk. Den blev udført for at vise den pågældendes ret til at få del i fordelene ved den pagt, som Abraham indgik med Gud. (Se 1. Mosebog 17). Som i Jesu tilfælde var traditionen, at barnet blev omskåret på ottendedagen efter fødslen. Enhver jøde kunne udføre denne operation, men fortrinsvis blev den udført af barnet fader og som regel i hjemmet. Ved denne lejlighed fik barnet sit navn.

Renselsen

I henhold til den hebraiske lov blev en kvinde efter en barnefødsel betragtet som uren og måtte holde sig for sig selv i 40 dage, hvis det var et drengbarn, og i 80 dage, hvis det var et pigebarn. Derefter skulle hun fremstille sig i templet til renselse og frembære et offer, som for en, der var så øjensynlig fattig som Maria, var fatsat til et par turtelduer eller dueunger. Hvis barnet var moderens første og en dreng, tilhørte han, i henhold til loven, Gud, ligesom de førstefødte af hjorden og de første frugter på marken. Som følge deraf måtte hans forældre købe ham tilbage ved at betale fem sekler til templet. Det var ikke nødvendigt at bringe barnet til templet for at fremstille ham for Gud, men unge mødre gjorde det som regel for at få en velsignelse på barnet.

Når vi søger efter sådanne ekstra baggrundsoplysninger angående skriften fra andre kilder end den hellige skrift, udvider vi vor forståelse af dette værk og vil skønne endnu mere på dets sandheder. Det er et vigtigt opdagelsesarbejde. Som aføde dr. John A. Widsøe skrev:

"Omhyggelig undersøgelse af Bibelen i lyset af vor bedste viden om historie, sprog og litteratur har bragt mange kendsgerninger, som den almindelige læser af skriften ikke har lagt mærke til, frem i lyset."

Husk

AT FORNY DERES ABONNEMENT PÅ STJERNEN!

Prisen for et helt år er kr. 25,00 i Danmark og \$ 5,00 i udlandet, frit tilsendt. I Danmark bedes beløbet venligst indbetalt på postgirokonto nr. 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F. Husk på talonen at skrive »Stjernen«.

Billed- skærerens julegave

AF DOUGLASS STEVENSON

Mary bankede tøvende på den skrøbelige dør. Hun anstrengte sig stadig for at komme i tanker om en anden, der kunne skære i træ, end den, som beboede denne faldefærdige hytte.

Hun bankede igen. Han måtte bestemt være hjemme, for hun kunne se en svag lysstribe gennem den tilragede forrude. Huset var flere hundrede år gammelt og havde altid tilhørt forskellige generationer af samme familie. Mary kiggede på vindueskarmene og spekulerede på, hvilken af generationerne det var, der sådan havde skamferet dem. Denne families medlemmer befandt sig i samme tilstand som huset; for hver generation blev de kørt mere og mere ned. Hendes familie havde aldrig åbenbart, at

familien Devlin var deres slægtninge.

Mr. Devlin boede alene nu, men da Mary var ung, havde han en temmelig stor familie. Hun kunne tydeligt huske de åbenlyse slagsmål og mishandlingscener, de specialiserede i.

Mary bankede endnu engang på døren. Mens hun stod og ventede, mærkede hun rigtigt, hvor træt hun var. I flere dage havde hun næsten slidt sig helt op for at finde to ting, der stod på hendes søns ønskeseddel til jul. Pludselig forekom det hende at være fuldstændig tåbeligt. „Hvor er det dumt af dig,“ tænkte hun, „at prøve på at holde liv i ét barns tro på Santa Claus. Hvis han er gammel nok til at spørge, så er han også gammel nok til at forstå.“ Det var sådan set godt nok, at den gamle mand ikke besva-

rede hendes banken.

Idet hun vendte sig for at gå, blev hun forskrækket over at høre tunge trin langs den ene side af huset. En vældig skikkelse kom frem fra mørket, og skyggen af ham tegnede sig i lyset fra vinduet. Skyggen af en herrehat sprang stærkt frem over det skarptegnede hageparti. En tilnappet trøje hang skødesløst om den kraftige krop.

„Har De stået her længe?“ spurgte han.

„Nej, kun et øjeblik.“

„Jeg var ude bagved for at kløve noget træ, og jeg kan ikke høre noget derude. Kom inden for,“ sagde han, idet han åbnede døren.

Hun fulgte efter ham ind i et sparsomt møbleret værelse. Møblementet,

der bestod af meget uensartede stykker, var belagt med et tykt lag støv. Han smed sin gamle, grå hat på sofaen, hvilket frembragte en hel sky af støv. Så vendte han sig og smilede imod hende, men hans dybtliggende, grå øjne smilede ikke; de gennem-borede hende som iskoldt stål.

Hun havde håbet, at han ikke ville genkende hende. Faktisk havde hun aldrig set ham ansigt til ansigt før. Deres omgangskreds havde været vidt forskellig. Men der var ingen tvivl om, at han vidste, hvem hun var.

"Mit navn er Mary Hilton," sagde hun.

"Det er jeg klar over. Jeg kan se det på Deres dybtliggende øjne. De er brune, ikke sandt?" Hun nikkede.

"Dybtliggende øjne er familiens kendetegn, ved De nok." Det gjorde hun ikke, men nu vidste hun det. "Er det virkelig?" spurgte hun.

"Jeg ved ikke, hvem du er gift med, men du er Kate's barnebarn. Jeg ville kunne kende hendes slægt hvor som helst. Den spidse hage og hvælvede pande er et tavst vidnesbyrd, et pust af aristokrati," sagde han lidt sarkastisk. Så fortsatte han: "Dette hus her var din tipoldefaders; han byggede det den sommer, han drog over sletterne."

"Ja, det ved jeg," sagde hun, idet hun samtidig tænkte, at hans pionerforfædre var hans eneste holdepunkt for krav om respekt.

"Du er ikke meget stolt af, at din bedstemoder var min faders kusine, vel?"

"Jeg kom egentlig for at tale med dig om noget træskærerarbejde," sagde Mary, hvorved hun skiftede emne.

"Nå-eh, så du har hørt om mit arbejde med træ," sagde han, øjensynlig bæret.

"Ja!"

"Jamen, kom så med herover, så skal jeg vise dig det."

Mary fulgte han til et værelse bagved. Han tændte en pære, der hang ned fra midten af loftet i en ledning. Idet den svingede frem og tilbage lyste den på issen af hans smukke, gråhårede hoved. Han var over 75 år gammel, men hans hår var stadig så tykt som en teenagers.

Der lå spåner over hele gulvet.

"Jeg fejler dem kun ud, når der er så mange, så jeg ikke kan vade igennem dem. Hvis jeg holdt stuen her ren, ville jeg ikke bryde mig om at skære i træ," kluklo han.

Mary smilede.

"Men her ser du dem altså," sagde han og pegede på nogle figurer i den anden ende af værelset på en hyld. Det var indianere, næsten en halv meter høje, nydeligt udskåret i mørkt træ.

Mary gik hen og tog en af dem ned. "Den er fortræffelig udført," sagde hun, idet hun lod sine fingre løbe langs den lille muskel i armen.

Den gamle mand smilede tilfreds, medens han gik langs rækken af figurerne og fortalte hende, hvilken stamme hver enkelt af dem repræsenterede.

"Det er virkelig smukt arbejde. Hvilke redskaber benytter du?" spurgte hun.

"Åh, bare min lommekniv; den har tre blade, forstår du, af forskellig størrelse. Det er alle de redskaber, jeg har brug for."

Mary gned igen fingrene hen over den polerede overflade. "Hvordan bærer du dig ad med at gøre dem så flotte tilsidst?"

"Når jeg har skåret dem ud, pudser jeg dem af med fint sand, og derefter får de en omgang varm linolie."

"Virkelig? Jeg troede, det var en speciel fernis, du anvendte," sagde hun med oprigtig beundring i stemmen.

"Det tager altså også en 20—30 påstrygninger at give dem sådan en afpudsning, kan jeg fortælle dig, og lige så meget knofedt, som der skal til for at polere alle boligerne i himmelen," lo han.

Hun satte figuren fra sig, og skulle lige til at tage en anden ned, da han spurgte: "Sig mig, hvad var det egentlig, du kom herhen efter? Jeg ved, at hvis det ikke var fordi, der er et eller andet, du ønsker, ville du ikke tale til mig, endsigse hilse på mig."

Hans heftighed begyndte at irriterende hende.

"Du ville være en dårlig pokerspiller, ligesom alle os andre," fortsatte han. "Dine øjne røber, hvad du tænker."

Hun så hurtigt op på ham. Han var

lige ved at gå for vidt. Hun ville ikke finde sig i den slags uforskammetheder. Hun så på ham igen. Han morede sig, for hun havde gjort nøjagtigt, hvad han havde regnet med. Om det så var hendes hage, så vippede den.

Hun smilede, og sagde så helt naturligt: "Du har ret. Jeg kom for at spørge, om du vil lave noget træskærerarbejde for mig."

"Er der noget bestemt, du har tænkt dig," spurgte han nysgerrigt.

"Jeg vil gerne have dig til at skære mig en paradisfugl og en fjerprydet slange."

"En hvad for noget?" udbrød han.

"En paradisfugl og en fjerprydet slange," gentog hun.

"Jeg ved ikke engang, hvordan sådan nogen ser ud. Hvad i alverden skal du bruge dem til?"

"Til min lille søn. Han ønsker sig dem til jul."

Brug DEN DANSKE STJERNE

som julegave!
Gavekort kan fås uden
ekstra betaling. Skriv
til

Den Danske Stjerne
Priorvej 12
2000 København F.

Og så forklarede hun: "Ser du, han har en samling af forhistoriske dyr: øgler, tordenøglen, trehovedet uhyrer..." Hun standsede. Han troede måske, at hun brillerede.

"Kæmpeøgler, forstår du."

"Ja, det forstår sig."

"Jeg er temmelig sikker på, at der er en anden grund til, at han har bedt om dem," fortsatte hun. "Ser du, han er begyndt at tvivle på, at der i det hele taget findes nogen Santa Claus."

"Sikken en lille gavstrik," lo han. Hun nikkede enigt. "Han ved lige så godt som jeg, at det er umuligt at købe den slags."

"Men hvorfor netop en fugl? Og hvad var det andet, du nævnedes?"

"En fjerprydet slange — en snog med fjer på."

"Jeg kan stadig ikke finde ud af, hvor han har fået den idé fra," sagde han.

"Jo, ser du, vi tog en rejse til Mexico sidste år, og der så han dem. Der var de guder eller et eller andet for et fortidsfolk."

"Hm!", sagde han tankefuldt. "Jeg ved ikke, om jeg kan skære dem ud eller ej. Uden nogen sinde at have set dem, ville jeg ikke vide, hvordan jeg skulle bære mig ad."

"Jeg har billeder af dem," sagde hun.

"Har du dem med herhen?"

"Ja, jeg har dem i min taske." Hun tog to postkort frem og rakte ham dem.

"Nej hør, hvorfor sagde du ikke, at du ønskede en quetzal-fugl og en Quetzalcoatli?" udbød han.

"Kender du noget til dem?" spurgte hun forbavset.

"Ja, sandelig — enhver, som har skåret så mange indianere ud i træ, som jeg har, kan slet ikke undgå at lære noget om Quetzalcoatli."

"Tror du, at du kan skære dem ud?"

Han så på hende med sine stålgrå øjne. "Ja," sagde han, "Jeg kan godt skære dem ud for dig."

"Hvor meget omtrent vil det koste?"

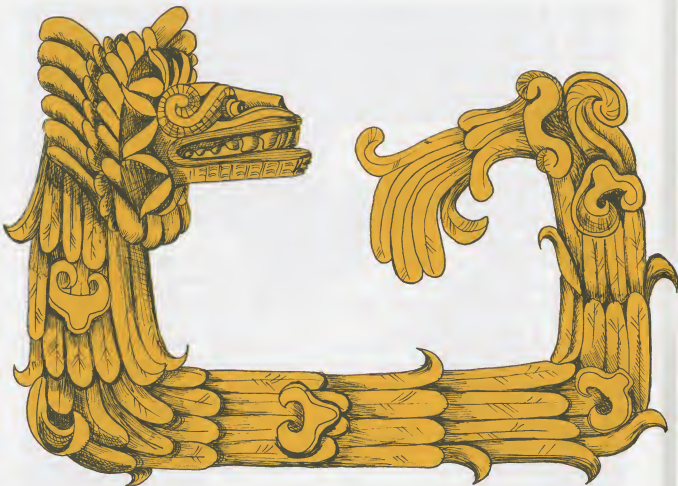
"Jeg troede ikke, at priser var noget problem i din stamme," sagde han sarkastisk. "Tværtimod," svarede hun, "Priser er og har altid været et stort spørgsmål i min stamme. Ser du, vi betaler, hvad vi skylder, og jeg har i sinde at betale dig."

Så snart hun havde sagt det, kunne hun have bidt tungen af sig selv. Han var nemlig gået fallit for nogle år siden.

Hans øjne gav hende pludselig kuldegysen. Nu var det på tide, at hun gik. Hun rakte hånden frem, smilede hjerteligt, idet hun sagde: "Tak, fordi jeg måtte se dine arbejder. Jeg har virkelig været glad for at komme her, men nu må jeg afsted. Når du har bestemt, hvad du skal have for arbejdet — hvis du altså bestemmer dig til at udføre det — så lad mig det vide."

Han rystede hendes hånd uden at sige noget. Der var noget i hans øjne, der gjorde hende urolig.

Cirka to uger senere ringede Mary's telefon. Det var Mr. Devlin.

"Jeg har din quetzal-fugl færdig."

"Men onkel John dog, du skulle jo først sige mig, hvad den ville koste," sagde Mary, øjensynlig chokeret.

"Jeg kunne ikke så godt fortælle dig, hvor meget det ville blive, før jeg vidste, hvor lang tid det ville tage mig. Jeg sagde til dig, at jeg aldrig før havde skåret sådan nogle figurer."

"Godt, men hvor meget skylder jeg så?" spurgte Mary utålmodigt.

"Det kan jeg ikke sige noget om, for jeg har ikke skåret Quetzalcoatli endnu."

"Udmærket, så betaler jeg for quetzal-fuglen, og så lad bare den Quetzalcoatli være," sagde hun.

"Sådan kan man ikke bære sig ad," protesterede han, "jeg er halvt færdig med den Quetzalcoatli."

Det varede lidt, før Mary kunne sige noget. Det var et typisk Devlin-trick, tænkte hun ved sig selv. Hvor kunne hun også have båret sig så tåbeligt ad som at gå til ham, før hun havde prøvet andre. Der var ikke andet for hende at gøre nu end at få tingene lavet og betale ham, hvad det kostede.

"Hvornår er den færdig," spurgte hun.

"Det var det, jeg ringede for at sige. Jeg har ingen mulighed for at få

dem bragt hen til dig, så hvorfor kan du ikke selv hente dem juleaften?"

Der var ikke andet at gøre end at vente. Juleaften, da hun havde sat drengen af ved kirken, hvor han skulle til julefest, kørte Mary ned til Mr. Devlin's hus. Han ventede hende og lukkede straks op, da hun bankede på. Quetzal-fuglen og Quetzalcoatli stod på bordet. I stedet for at være mørke ligesom indianerne, var de blevet skåret ud af lyst, gyldent træ. Den lange fjerduk på fuglens hale var skåret ud så tyndt som papir i kunstfærdigt filigranmønster.

"Nej, hvor er de dog smukke! Hvilken slags træ har du anvendt?" udbød Mary, idet hun tog fuglen op.

"Ahorntræ, fugleøjtræ," svarede han.

Hun betragtede fuglens øjne. Træets årer gav dem et overjordisk udtryk. Det var det samme med slangen's øjne.

"Jamen øjnene, hvordan har du lavet dem?"

"Synes du om dem?" smilede han.

"Ja!"

"Vent lidt, så vil jeg vise dig, hvad jeg har lavet til mig selv." Han gik ud i bagværelset og kom tilbage med en indianerfigur. Hans ansigt var opadvendt og han rakte armene mod him-

melen. Den gamle mand havde skåret ham ud af samme slags gyldne træ. Også hans øjne havde et overjordisk udtryk.

"Han tilbeder," sagde hun.

"Ja." Og medens den gamle mand så nøje på hende, sagde han: "Han tilbeder den virkelige Quetzalcoatl."

"Kender du legenden om Quetzalcoatl?" spurgte hun.

"Ja," svarede han. "Hvem tror du, han var?"

"Dengang vi var i Mexico, sagde guiden, at han sandsynligvis var en eller anden skibbrudnen sømand, som det var lykkedes at nå ind til kysten. Medens han byggede sig et nyt skib, lærte han de indfødte mange for dem ukendte ting."

"Der findes en anden beretning," sagde den gamle mand. "Den siger, at Quetzalcoatl's hænder og fødder blev gennemstukket og at der var et sår i hans side."

Hun så op i den gamle mands blide, grå øjne.

"Nå, men jeg må betale dig. Hvor meget bliver det," sagde hun, idet hun kiggede i sin pung.

"Jeg har arbejdet på dem lige siden du var her sidst, så det mindste, jeg kan forlange, må blive en måneds løn." Han så listigt på hende.

Hun så forfærdet på ham. "Jeg havde regnet med, at du havde ringet til mig, inden du lavede dem. Det troede jeg, du forstod. Jeg er vis på, at jeg forklarede, at det var legetøj, jeg ønskede. Hvis du havde anvendt sådan noget som balsamtræ, kunne du have skåret dem ud på nogle få timer."

"Balsamtræ!" tordnede han. "Vil du have mig til at bruge min arbejds-

kraft på sådan noget som balsamtræ?"

"Undskyld!" sagde Mary, helt ulykkelig. "Det er bare det, at jeg er bange for, at jeg ikke har så mange penge."

"Åh jo, du kan sikkert nok betale mig."

Det burde hun have vidst. Devlin-familien havde altid troet, at hendes familie var velhavende. Hun havde bragt sig selv i en slem knibe.

"Jeg kan ikke betale dig det hele lige nu," sagde hun. "Du vil... du vil velsagtens gerne have nogle penge her til julen?"

"Ja, det forsikrer jeg for, at jeg vil, både denne jul og alle andre jul," sagde han, mens han stod og rodede i nogle gamle aviser. Han fandt en pose og blev ved med at se efter et eller andet.

"Den gæld kommer jeg til at slås med resten af mit liv," tænkte Mary, da hun tog sit checkhefte frem. Hendes bankkonto var temmelig lille.

Da han havde lagt tingene i posen, rakte han hende den. Så så han i hendes åbne checkhefte. "Du kan ikke betale mig med de få, sølle dollars, du har på din checkkonto," sagde han

forarget. "Kan du da ikke forstå det? Jeg giver dig min kunst — en del af mig selv — det eneste ordentlige, smukke, i hele mit liv!"

"Men hvordan ønsker du da, jeg skal betale dig?" spurgte Mary fortvivlet, og følte sig som en slave i lænker.

Han besvarede slet ikke hendes spørgsmål. I stedet for åbnede han for døren. "Glædelig Jul!" sagde han barskt.

Hun tøvede.

Som om han kunne læse hendes tanker, sagde han: "Du vil få regningen."

Forvirret kørte hun hjem. Da hun var kommet indenfor, lukkede hun stille posen op. Der lå en seddel i den. Hun tog den op og læste: "Jeg anvendte mit talent til at holde jul for en lille dreng. For at betale din gæld: gå du hen og gør ligeså!"

Mary stod som lammet i flere minutter, medens hun stirrede på papiret. "Havde det hele tiden været hans mening at give hende dem?"

Udenfor begyndte kirkeklokkerne at ringe julen ind i den stille aften. Hun gik hen til døren og åbnede den langsomt.

Forskellige steder i verden findes der mænd, der skaber sig en livsstilling som fører for storvildtjægere. De leder og dirigerer jægere under jagten på trofæ-vildt, som kun findes i bestemte geografiske områder. Deres tjeneste er efterpurgt, såvel af begyndere som erfarne jægere. En dygtig fører lader jægeren selv gøre så meget, som det er muligt for ham at gøre uden fare, herunder opsporing, indkredsning og nedlægning af vildtet. Det er førerens opgave at hjælpe jægeren, hvor det er nødvendigt, og ved dennes egne anstrengelser lede ham til en spændende oplevelse.

De, som ønsker at blive succesfulde ledere for unge mænd i Præstedømmet, ville gøre vel i at undersøge en sådan førers måde at udføre sin lederskabs-opgave på. Præstedømmeledere bør ikke gøre noget for den unge mand, som han, der forbereder sig på den oplevelse, det er at indtræde i de voksnes rækker, kan gøre for sig selv.

Bærere af Det aronske Præstedømme behøver mulighed for at lede og tage vare på sig selv, når som helst denne mulighed kan gives dem uden risiko. Kun på denne måde kan de udvikle sig til gode, sikre medlemmer af Det melkisedekske Præstedømme.

Den unge mand, der modtager Det aronske Præstedømme, bør gøre sig klart, at det at bære Guds Præstedømme, gør ham forskellig fra andre mænd, som ikke holder dette Præstedømme. Præstedømmeledere bør fremhæve denne kendsgerning, især når en ung mand lige har modtaget Præstedømmet. Denne kendsgerning bør imidlertid jævnlige fastslås. Det er absolut nødvendigt, at de unge mænd, der bærer Det aronske Præstedømme, kommer til en dyb forståelse af den "nye personlighed" de nu har gennem overdragelsen af Det aronske Præstedømme.

Det aronske Præstedømmes ledere bør hovedsagelig beskæftige sig med at hjælpe de unge mænd til mest mulig deltagelse i aktiviteterne indenfor den stilling, de holder i Præstedømmet. Dette betyder, at Præstedømme-lederne må have

Fra det Præsiderende Biskopråd

Nogle udfordringer til unge mænds ledere

tiltro til deres unge mænd og hjælpe disse til at udvikle selvtillid.

Ligesom enhver jagtfører må have kendskab til sine klienters fysiske tilstand, såvel som deres jægerevner, må Præstedømme-lederen også vide alt om sine unge mænd. Det er nødvendigt, at han besøger dem, viser interesse for deres fritidsinteresser, at han ved noget om deres tilpasningsevne og aktivitet i skolen, og at han er klar over deres følelser over for Kirken og deres aktiviteter i denne. Han må være i stand til at lykønske hver enkelt af dem med succes og give dem mod til at se fejltagelser i øjnene og lære af dem.

Enhver leder bør indse, at som begynder indenfor Præstedømmet, er den 12-årige diakon mindre sikker på sig selv og mere tilbøjelig til at modtage råd og vejledning end den 17-årige præst. Lederen bør læse om og holde sig orienteret om hver af de unge mænds aldersgruppes særlige behov og karaktertræk, så han kan omgåshver af dem på en forstændig og effektiv måde.

Præstedømme-ledere bør forvente hverken mere eller mindre af disse unge mænd, end de er i stand til at gøre. De bør give dem rigelig

lejlighed til at gennemtænke deres problemer og nå til deres egne resultater og overbevisning.

Den effektive Præstedømme-tilsynsførende anvender et afgørende grundlag for alle sine bedømmelser af de unge mænd og deres færden. Det indeholdes i dette ene ord: Hvorfor? Han er ikke så interesseret i, hvad den unge mand siger, tror eller gør, som han er i årsagerne til den unges handlinger og reaktioner. Den gode tilsynsførende vil efterforske den underliggende motivering, situationens "Hvorfor"; han lader sig ikke vildlede af overfladiske symptomer på en ungs problemer.

Hvis den tilsynsførende skal gøre sig håb om at finde ud af, hvad en ungs virkelige motiver er, må han blive en god tilhører. Den unge vil snart opdage, om lederen besidder vilje og evne til at hjælpe ham at vokse op, omvende sig fra sine fejltagelser og styrke sit vidnesbyrd, eller om han blot straks vil rettesætte ham, for han får lejlighed til at forklare sine følelser eller bede om hjælp. Dette betyder ikke, at den tilsynsførende bør lade den unges handlinger eller holdning gå upåtal hen. Det betyder, at den unge mand kan føle sin leders forståelse — hans indlevelsesevne — og i ham kan se en ven og hjælper. Pascal udtrykte det således, at alle, som håber at hjælpe menneskene til at vokse i kendskab og tro, bør aldrig glemme at: "Hvem kan jeg hjælpe, uden min ven."

Der er almindeligvis ringe tvivl i en ungs sind, om hvad der rigtigt, og hvad der er forkert. Hans store vanskelighed ligger i at anvende Evangeliets principper i sit liv. Alt for ofte møder man den fejltagelse, det er at antage, at kendskab til og antagelse af de retfærdige standarder garanterer disses brug i det daglige liv.

Præstedømme-lederen bør derfor lytte tålmodigt, medens den unge mand taler om sit liv. Hvis han har alvorlige vanskeligheder, bør lederen hjælpe ham at bringe dem frem i lyset til undersøgelse og bedømmelse. En ung mand i vanskeligheder er muligvis skamfuld

over sine handlinger og forsøger at skjule dem. Resultatet bliver, at han vil bortræsonnere (eller bortforklare) enhver interesse for sin opførelse.

Hvis den unge mand imidlertid har mod til at se sagen i øjnene angående de sider af hans måde at leve på, der ikke harmonerer med Evangeliets principper, er det muligt at finde veje at overvinde disse på. Lederen kan muligvis endda foreslå ham nogle måder at gå frem på, idet han dog omhyggeligt sørger for, at den unge mand selv sætter sin endelige kurs, hvis dette da i det hele taget er muligt. Hvis resultatet bliver fiasko — hvad det uden tvivl vil blive fra tid til anden — bør lederen bevare sin fulde tiltro til den unge mand og opmuntre ham til at prøve igen og igen, hvis nødvendigt for at udvikle sig og forbedre sig.

Følgende grundlæggende principper bør altid huskes, når man leder unge mænd:

1. Gå langsomt frem. Den unge har måske fulgt et mindre ønskværdigt mønster i tanker og handling i nogen tid og behøver tid til at forandre sig.

2. Hjælp den unge mand til selvhjælp. Bliv endelig ikke hans "andet jeg"; styrk ham i selvbestemmelser og selvdisciplin. Hjælp ham at bringe frem alle sine personlige reserver, det bedste han kan.

3. Skaft al den hjælp De kan fra andre, der har indflydelse på hans væremåde.

4. Tab ikke modet, selv om der er tilbageslag, eller fremgang synes langsom.

5. Husk på at forbedring eller ændring i visse forhold i en ung mands tilværelse uden for Kirkens aktiviteter kan være meget effektivt i at hjælpe ham til at udvikle sig i retfærdighed.

6. Hold altid venligt, men bestemt fast på, hvad der er ønskværdigt

og rigtigt, og hvad der er ens pligt i henhold til Evangeliet. Dette bør udstråle fra den tilsynsførendes egen personlighed, hans karakter, hans måde at leve på, hans omdømme mellem folk.

7. Bevar fortrolighed. En leder af unge mænd, der får det ry på sig, at han udspreder, hvad der er blevet ham betroet, forspilder den nødvendige tiltro, uden hvilken det vil være umuligt for ham at blive en effektiv vejleder.

Unge mænd lever i øjeblikket. Det er deres umiddelbare opgave at forstå nutiden, deres forhold til den, og hvad de må gøre for at tilpasse sig tilstrækkeligt til den verden, i hvilken de befinder sig. De har brug for vejledning i hvorledes de kan anvende Evangeliets principper i deres daglige tilværelse.

Ledere har undertiden en tendens til at dvæle for længe ved hvorledes voksne i fremmedartede og svundne tiders kulturer mødte deres problemer. Detaljerne i disse beretninger er uden mening for vor tids unge mænd. Disse eksempler på fortidens menneskelige erfaringer kan med fordel anvendes til at understrege Evangeliets princippers evige natur. De bør imidlertid kun anvendes på et rettet tid og sted med det formål at forstå at grunden til at denne person gjorde, hvad han gjorde, og vurdere resultatet af hans handle-måde. Atter vil vi gerne pege på at undervisningsmetoder og fremgangsmåderne under interviews bliver stærkest muligt tilpasset vor moderne tid, som den unge mand er kendt med og som han skal tilpasse sig. Den følgende opsummering vil hjælpe den tilsynsførende at bedømme sin præstation:

1. Han bør opmuntre de unge mænd til at deltage i og gå op i deres Præstedømme-aktiviteter til deres evners yderste rækkevidde.

2. Han bør stræbe efter at kende

hver enkelt af de unge mænd, så han bliver i stand til at lede og instruere dem.

3. Han bør indstille sine forventninger til hver ung mand på et realistisk grundlag.

4. Han bør lade sine unge mænd gennemtænke deres lektier og problemer og drage deres egne slutninger og overbevisninger så meget som muligt. Han vil blive den slags lærer, som åbner døren og derefter træder tilside, så de unge mænd kan gå igennem.

5. Han vil aldrig dømme eller foretage sig noget, indtil han kender det underliggende "Hvorfor" i hver ung mands holdning og opførelse.

6. Ved hans første møde med en ung mand, indtager han stillingen som en god tilhører, og han tyr kun til kritik, når det virkelig er nødvendigt, som anvist i L. & P. 121 : 41-45.

7. Han gør sit bedste for at de unge skal betragte ham som en venlig fører og rådgiver. De bør føle, at uden hensyn til hvad deres problemer er, kan de trygt komme til ham for vejledning og hjælp.

8. Han indtager et bestemt standpunkt om, hvad der er rigtigt og hvad der er forkert, så der aldrig vil være nogen tvivl herom hos de unge; så hver af dem ved, at deres leder ved besked og besidder en bestemt overbevisning, fra hvilken han ikke viger, hverken i ord eller gerning.

9. Han ved, at de unge ikke er slet så stabile og modne som han selv, så han tillader rimelige afvigelser.

10. Han bevarer alle hemmeligheder.

11. Hans lektier er vel forberedte og sigter mod de unge mænds øjeblikkelige liv.

12. Han lægger dem på sinde, at de bør gøre sig klart, den forskel Præstedømmet skaber i deres daglige liv. At bære Guds Præstedømme er et ansvar og et privilegium.

*Københavns Distriktspræsidentskab
ønsker alle søskende, nær og fjern,
en Glædelig Jul og et Godt og Velsignet Nytår.*

*Finn Lykkegaard Nielsen
Svend Aage Sønderby
Verner Korsgaard*

● Familiens Bensons bedstemoder lod sine trætte hænder falde til hvile i skødet. Det var juleaften, og hun var klar til at fejre den. Hun havde en dejlig overraskelse til hver af familiens femogtyve medlemmer. Det skulle blive en helt rigtig juleaften, en rigtig højtid — men det var, som om hun ikke var helt tilfreds.

Et sted i hendes hjerte var der noget, der gjorde ondt, noget, som hun ikke kunne ryste af sig; men det var ikke noget, hun kunne tale med nogen om eller betro til nogen. Hun var nødt til tappert at smile og elske hele familien, som hun jo altid havde gjort. Sommetider er det bedst at overse det, der gør ondt . . .

Bedstemor vidste nøjagtigt, hvornår det var, at dette "onde" var begyndt: Hun havde været så lykkelig, som en bedstemoder kan være med sine børn og børnebørn omkring sig i den tro, at de alle elskede hende, indtil . . . Ja, det var altså sket lige efter, at familien havde været samlet på Taksgelsesdagen eller rettere: det var om morgenen derefter. Det skete netop i det gamle værelse, som hun holdt så meget af.

Det var et stort værelse, dejlig lyst — et kombineret sove — og opholdsværelse med tilhørende bad. I det værelse havde hun alt, hvad hun satte så højt: sine bøger, alle sine minder, og hun havde det dejligt. Hvis hun ønskede at være sig selv, så kunne hun det, og ville hun være sammen med familien, så var hun altid velkommen. Ønskede hun at spise alene, bragte børnene hende gladeligt en bakke med mad. Møblementet var sandt nok ved at blive luvslidt, gulvtæppet var helt slidt op, og gardinerne var stoppet. Men det var hendes hjem, og hun var fuldkommen lykkelig lige til den morgen, da hendes søn Jakob og hans hustru Laura var kommet ind til hende. Hun huskede hvert ord, der var blevet sagt . . .

"Må vi komme ind og sludre lidt med dig, Mor?"

"Ja, selvfølgelig, Jakob, du ved da godt, at I altid er velkomne i min lille del af huset." Bedstemor havde klukléet, men nu bagefter forstod hun, at det havde været vel dristigt af hende at sige "min del" . . . I virkeligheden var der jo ikke noget i huset,

Bedstemoders Julepakker

AF FRANCES C. YOST

der var hendes, det var Jakobs og Lauras hjem, overhovedet ikke hendes. Hendes gamle hjem var blevet solgt, dengang Bedstefar døde. Men det var dog trods alt familien, der havde sagt, at hun ikke skulle bo alene, og dengang havde de da set ud, som om de mente det.

"Har du sovet godt, Mor?"

"Ih, ja, Laura, det har jeg da rigtignok, takket være dig, der altid sørger for, at jeg har rene, bløde lagener på min seng. Jeg har sovet så trygt som et barn. Jeg elsker min gamle, gode seng."

"Mor, der der noget, Laura og jeg gerne vil tale med dig om: Kunne du tænke dig at flytte hen til Christian og Sara et stykke tid?"

Jakob havde ikke sagt noget om, hvor lang tid, det drejede sig om, men han havde heller ikke sagt, at det var for meget for Laura at have hende, eller at hun trængte til at hvile sig. Det var kort og godt: Kunne du tænke dig . . . ?

Det tog næsten helt vejret fra hende, men hun bed sig hurtigt i læben, smilede venligt og sagde: "Jo, jo — det kan da blive dejligt at tage en tur op til dem."

Hun tænkte på, at hun muligvis hellere skulle have ladet børnene skiftes til at have hende boende, inden der

var nogen, der havde foreslået hende det, så hun ikke besværede én familie så lang tid ad gangen. Men hun havde følt sig så dejligt hjemme hos Jakob og Laura, og de havde behandlet hende, som om det var helt i orden, at hun tog fast ophold der.

"Godt! Hvis du vil pakke din kuffert, så skal jeg tage med dig derop, når vi har spist morgenmad!"

"Mor, hvorfor tager du ikke den store kuffert, så kan du have alt det, der er nødvendigt med det samme. Husk også dit julesøjte, dit hækletøj og . . .

"Jo, Laura, jeg skal pakke med det samme." — Hun vendte sig hurtigt om. Ikke en eneste måtte mærke det. Hun ville gå tappert gennem livet, koldblodigt, lige meget hvad der skete . . . selv om hun også blev sendt af sted fra den ene til den anden resten af sine dage . . .

Bedstemor gennemgik den sidste måned, hvor hun havde boet her hos Christian og Sara. De havde behandlet hende godt nok, det havde de virkeligt. Børnene var glade, når hun engang imellem læste højt for dem, og hun havde haft tid til at gøre alle sine julehåndarbejder færdige. De sødeste små forklæder havde hun lavet til de mindste af pigerne. Nogle af dem var med rynker, andre med applikerede blomster og fugle. De større havde fået mellemværk til pudebetræk, dem havde de ønsket sig til deres brudekister. Drengene fik nydelige bogmærker, for Bedstemor holdt på, at de skulle opdrages til at kunne lide at læse. Mændene fik hvert et slips, hun selv havde strikket, og til deres hustruer havde hun hæklet tøfler, der passede i farven til deres housecoats. Ved hver af gaverne var der lagt et lille, personligt vers. Det havde alt sammen kostet tid, arbejde og omtanke, men det havde været godt for hende, for når man beskæftiger sig med noget, har man ikke så megen tid til at bekymre sig.

Hun havde såmænd ikke noget at klage over — det skulle da lige være, at de havde været borte så mange aftener, Christian og Sara, og næsten hver eneste eftermiddag undskyldte Sara, at hun var nødt til at gå; enten skulle hun på biblioteket, eller også skulle hun ud og handle.

JUNE FEULNER KRAMBULE

Gør noget ud af din Gaveindpakning!

Er indpakning af julegaver efterhånden blevet et kedsommeligt stykke arbejde — og måske også en dyr spøg? Det behøver det slet ikke at være. Ganske billigt kan du føje charme, originalitet og et lille glimt af din egen personlighed til din gaveindpakning, og dine venner og familie vil blive henrykte for din betænksomhed.

Vi bringer her nogle forslag, klar til at sætte din fantasi igang og sætte en dæmper på det stramme julebudget:

Når du skal samle materialer sammen, så kig dybt i sykurven og strikkeposen, hvor du kan finde en guldmine af besætningsmaterialer.

Træk først alle uldgarnsresterne op. Bind omkring et par af pakkerne med dem og sæt kvaster eller pomponer ovenpå enten af ensfarvet garn eller sat sammen af flere farver. Du kan gøre indpakningen mere personlig ved at "skrive" modtagerens navn derpå. Pak f. eks. en gave ind i en fin, hvid papirserviet, og "skriv" derefter navnet med uldgarn, som fastgøres med lidt lim.

Måske kan du mellem alle de tøjrester, du har stoppet ned i en pose, finde nogle stumper organdy, prikket mol eller nylon i livlige farver. Klip eventuelt huller rundt i kanterne, så strimlerne kan samles til "duske", der kan sættes oven på nydeligt indpakket æsker, eller prøv at pakke hele pakken ind i stof. Husk, at til små pakker skal man bruge småmønstret stof, det stormønstrede ser bedst ud omkring kæmpepakkerne. Fine stoffer og småprikket stof passer også godt til de små pakker. Der skal være forhold mellem pakkens størrelse og form og materialets art.

En dame pakkede babysko ind i en pose af facon som et lille lam, syet af lyserødt flonel. Gaven til sin moder pakkede hun i hvidt crepepapir, satte en stor "dusk" af organdy oven på pakken og gemte en lille flaske parfume til taskebrug i dusken.

Medens du nu er igang med kludeposen, må du ikke overse alle de kulørte stumper, der findes, glimrende egnet til børnepakkerne — eller rækker af skinnende pailletter til de mere raffinerede på din gaveliste. Eller du kan måske finde små stumper filt, som du kan klippe juleklokker, juletræer, kranse eller andre julesymboler af til at lime på pakkerne.

Med hensyn til andre måder at pakke økonomisk ind på og alligevel dekorativt, da er mulighederne lige så mange, som din fantasi kan diktere dig. Der er stor sandsynlighed for, at når du har prøvet et par af disse forslag, vil du selv have fået mange nye idéer. Inden længe vil du finde utallige ting at pynte gaver med inden for dine egne fire vægge; de vil helt fjerne det "kedsommelige" ved at pakke gaver ind og kan give hver pakke det personlige præg, der gør den perfekt.

Og så syntes hun egentlig også, at de havde alt for lidt plads. Hun måtte dele værelse med Jenny, som arbejdede inde i byen og havde en ven, hun gik ud med. Hun vidste godt, at det var ubehageligt for Jenny at have hende der. Hun slukkede altid lyset, når hun klædte sig af, og gik i mørket og ledte efter sit nattøj og sine morgensko.

Jakob og Laura havde tit været der for at se til hende, men ikke én eneste gang havde de sagt noget i retning af: "Vil du gerne hjem til os igen, Mor?" Hun tænkte ved sig selv, at hun måske helt havde misbrugt deres gæstfrihed.

Nu var det altså blevet juleaften, og den skulle de allesammen fejre henne hos Jakob og Laura. De skulle underholde hinanden som sædvanligt, d. v. s., at de små skulle synges og fortælle om julen. Derefter skulle pakkerne åbnes, og man fik julegoder, før hver gik til sit for at afvente Santa Claus' besøg.

Bedstemor havde altid fået troet, at hele familien blev samlet hos Jakob og Laura, fordi hun boede der, men nu forstod hun, at det kun var, fordi deres hus var meget større. I år ville det blive helt anderledes. I stedet for at være en af værtinderne, der byder gæsterne velkomme, skulle hun nu selv være gæst hos Jakob og Laura.

Pludselig fælte Bedstemor trang til at tage det kniplingskantede lomme-tørklæde frem og fylde det med de tårer, hun så længe havde holdt tilbage. Men hun ville ikke give plads for sorgen. Ikke i julen. Ikke nogen sinde! Livet havde ofte været hårdt, men hun havde ikke i sinde at lade sig slå ud nu, da hun nærmede sig de 77. Hvad var det, hendes mand altid havde sagt: "Hold ryggen rank, Susse, tingene ordner sig altid!"

"Er du klar til at tage med, Bedste?" spurgte Sara. Sara sagde altid "Bedste" til sin egen moder; det fik hende til at føle sig så gammel. Men naturligvis var hun klar over, at det var for børnenes skyld, hun gjorde det.

"Ja, Sara, jeg er færdig, jeg mangler kun at tage frakke og tørklæde på."

"Robert, tag Bedstes frakke ude i entreen, men pas på tørklædet, det er stukket ind i ærmet. I andre går ud i vognen."

Og så var de lige pludselig på vej til Jakob og Laura. Det kære, gamle hjem så så indbydende ud; der lå sne på alle de stedsegrønne træer. Jakob havde hængt en lyskæde op i det højeste af dem, så det lignede et rigtig juletræ, man havde sat udenfor.

Det tændte træ i dagligstuen var endnu skønnere, end da hun havde været med til at pynte det eller blot give forslag til pyntens anbringelse. Og de små strømper, hun havde lavet til dem allesammen sidste år, hang på kaminhylden. Så havde de dog husket at tage dem frem, selv om hun ikke havde været der til at minde dem om dem.

Jakob og Laura stod begge i døren og kaldte: "Glædelig Jul, allesammen!"

"Velkommen hjem, Mor!" sagde de på én gang, så på hinanden og smilede.

"Mor, du kan lige så godt tage din frakke og dit tørklæde op ovenpå med det samme."

Jakob tog hende under den ene arm og Laura støttede hende under den anden, og så førte de Bedstemor ovenpå. Måske ville de ikke engang have hende nede i stuen, men de havde da sagt: "Velkommen hjem, Mor." OG HVORFOR GIK ALLE DE ANDRE I HÆLENE PÅ DEM?

Jakob åbnede døren til hendes gamle stue — og pludselig blev de allesammen så stille, også de, der ikke var nået helt op endnu. Bedstemor snappede efter vejret og bare så... og så. Hvad var det dog for et mirakel, der var sket!!

I stedet for det gamle, lasede, blomstrede tapet var der kommet en yndig, svagt lyserød farve på væggene. Også det grå træværk var blevet malet. Den gode, gamle seng, kommoden og toiletbordet var blevet egetræsmalet, og den polstrede stol havde fået fint, blåt betræk. Der var tæppe over hele gulvet i en lys, blå chattering. For vinduerne var der hængt blomstrede cretonne-gardiner, der kunne trækkes helt for, og farverne var afstemt efter de øvrige farver i stuen.

"Mor, det er Sara, der har syet gardinerne, det var derfor, hun altid skulle gå. Og de små, runde tæpper, du lavede til mig, dem er jeg glad for,

men jeg synes, de passer så fint herinde."

„Ja, de gør det hele så hyggeligt,“ mumlede Bedstemor.

Hvor det lignede Laura: at give lige netop det væk, som hun selv holdt så meget af; hvor var det synd, at hun havde tvivlet på hendes uselvskhed i så lang tid.

Bedstemor fik en klump i halsen, men hun var nødt til at sige noget; de ventede vel allesammen, at hun i det mindste skulle sige "Tak". Men hvad var nu det, Jakob sagde?

"Mor, hele familien har hjulpet til, både med deres hænder og deres penge, og vi har sådan glædet os over at gøre det. I år kunne vi bare ikke pakke dine gaver ind til dig og lægge dem under træet, vi lagde dem bag din egen dør!"

"Din... egen... dør...". De ord lød som den dejligste musik i Bedstemors øren. Hun var lige ved at græde, men nu var det glædestårer, hun holdt tilbage. Hendes læber skælvede, men det lykkedes hende at beherske sig og vise et stort smil.

"Ja, børn, I har sandelig givet mig en dejlig overraskelse; jeg er meget, meget lykkelig for den. Hvor er I dog kære — jeg elsker jer allesammen. Men lad os nu hellere gå ned; jeg længes efter at høre børnene synges, og...". Bedstemor lo, "det kan jo godt være, at jeg også har nogle små overraskelser."

Distrikts-konferencerne

i den danske mission
afholdes til følgende tider:

Jylland (i Aarhus)
..... 20. og 21. januar 1968
..... 25. og 26. maj 1968

København
..... 27. og 28. januar 1968
..... 18. og 19. maj 1968

Missionspræsidentkabet

BØRNENES SIDER

En savnet summeæske

AF BLANCHE BOSHINSKY

Pussi vidste ikke, at det var natten før Jul. Hun vidste ikke, at hun var en overraskelse og skulle stå gemt i kølde-derer.

Alt hvad Pussi vidste var, at hun var bedrøvet. Kattemor var ikke hos hende. Hendes brødre og søstre med bløde pelse var ikke kommet til dette store hus med de mærkelige nye lugte. Hun havde mistet sin summeæske. Hun kunne ikke spinde.

"Måske mistede jeg den, da jeg kom gennem huset med damen i aftes", sagde hun til sig selv. "Jeg må straks finde den."

Hun krøb ud af kassen med det bløde, lyserøde tæppe og gik op af trappe-erne til køkkenet.

Gennem en dør hørte hun en velkendt lyd. Det måtte være hendes summeæske. Det sagde Brurrrrrr og så snurrrrr. Brurrrrr snurrrrr.

Langsomt spadserede Pussi ind af døren og kravlede langs med det tykke tæppe.

"Den er i sengen," sagde hun til sig selv og begravede sine små kløer i tæpperne og klatrede op. Brurrrrr. Snurrrrrr.

A, det var en kraftig summeæske. Som Pussi kom nærmere, gik det op og ned, op og ned under dynen. Lige da killingen begyndte at nærme sig stedet, hvor lyden kom fra, faldt dynen ned, og manden vendte sig.

Pussi slog to kolbøtter, idet hun faldt ned fra sengen. Hun rullede sig sammen til en lille bold under klæde-skabet og rystede.

"Jeg vil aldrig blive lykkelig igen uden min summeæske," mijavede hun ganske svagt.

Just som dagningen listede sig ind i soveværelset på tåspidser lige så bløde som killingers, spærrede Pussi henrykt ørerne op. Der var en anden summeæske tæt ved.

Det var over korridoren. Hurtigt tumlede Pussi ind i det næste værelse. Den summende lyd kom fra et lille

bord ved siden af tante Annas seng. Lige idet killingen rakte ud efter for at få fat i sin spindeæske, rullede tante Anna omkring og trykkede på en knap.

"Hvorfor har jeg mon stillet vækkeuret til at vække nu til morgen?", sagde hun søvnigt. "Åh, jo, Kalkunen. Skal have kalkunen i ovnen."

Tante Anna var lige ved at træde på Pussi, da hun ledte rundt efter sine tøfler.

Stakkels Pussi!

Hun ønskede, at hun var blevet i kælderens på det bløde, lyserøde tæppe. Hun søgte efter trappetrinene for at komme ned igen, da en stærk brummende lyd lige ved siden af hende fik hende til at springe og ryste med sin lille hale og krumme ryg med en piben.

Det ville være en alt for stor summekasse for mig, tænkte killingen, mens hun skjulte sig bag en stol.

Lille Susanne, Gerd og Karl kom løbende ind i værelset og tog telefonen. Brummeltonen holdt op.

"Det er bedstemor!" råbte de. "Hun ringer for at ønske os glædelig Jul. Glædelig Jul, bedstemor," sagde alle i telefonen.

Derefter råbte de: "Glædelig Jul, mor og far, Glædelig Jul allesammen."

Pussi havde aldrig hørt så megen råben og løben omkring.

Stille smuttede hun ind i et værelse og skjulte sig i en bunke hvide og røde papkasser.

"Attich", sagde hun blidt da en stedsegrøn kvist med englehår ramte hende på næsen.

Pussi var knapt nok kravlet ind mellem to papkasser med røde bånd, før hele familien kom ind og satte sig rundt omkring på gulvet.

Et stort stykke hvidt silkepapir dalede ned over killingen. Så kom et

grønt bånd. Derefter noget sølv-papiremballage. Stille krøb killingen sammen under den stadig voksende dyng af gavepapir.

Pussi rystede. Hun trak sine små hvide poter op under sin hage. Skiftevis lukkede og åbnede hun et øje. Lukkede og åbnede det igen. Lukkede det og så lige akkurat åbnede det. Lukket . . .

Det næste Pussi oplevede var en raslen og knitren omkring sig. Hun blev løftet højt op i luften med en stor favnfuld papir.

"Jeg tager det udenfor," sagde Gerd næsten lige ind i øret på killingen.

Pussi havde mistet sin summeæske, men hun havde ikke mistet sin miawæske. Hun satte i med fuld styrke.

"Miaw!" skreg den.

"Hvad er det?" spurgte Gerd, da han forbausset lod papiret falde.

"Hvor er det?" spurgte Karl.

"Det er her," sagde lille Susanne, da hun så Pussi midt i papirbunken.

"Det var din overraskelse til efter middagen," lo mor.

"Jeg gætter på, at Pussi ikke kunne vente så længe," sagde far.

"Jeg har en familie igen," tænkte Pussi, da hun lunede sig i lille Susannes arme, og Gerd og Karl kælede for hende.

Pludselig som hun lå der og blidt begyndte at bearbejde lille Susannes arm, følte Pussi en kildren i sin strube. Det var meget svagt til at begynde, med, men det voksede sig stærkere og stærkere . . .

Pussi lo stille ved sig selv. "Jeg var bestemt til en overraskelse efter middagen for min familie, men jeg havde også en overraskelse til mig selv. Jeg troede, at jeg manglede en snurrende summeæske for at blive lykkelig, men når jeg er lykkelig er min summeæske lige her inde i mig."

"Glædelig Jul," hviskede lille Susanne ind i øret på Pussi.

"Det ønsker jeg også dig," spandt killingen tilbage.

Kornneget

AF BERNADINE BEATIE

Det var juleaften. Den unge Mike sad ved vinduet i sit hjem og så ned ad landevejen mod vest. Han kunne lige se lysene på Gamle Mike's benzintank, strålende gennem den hvirlvende sne. Foran hvert hus, på begge sider af landevejen, stod en høj pæl med et kornneg sat fast i toppen.

"Mor," kaldte unge Mike. "Må jeg gå ned til Bedstefar?"

"Du vil bare gerne høre Bedstefars julehistorie en gang til?" Mor kom ind og stod ved siden af Mike. "Sommetider tror jeg at vi allesammen hænger disse kornneg op mere for at glæde din bedstefar end af nogen anden grund."

"Nej," sagde Mike, "til fuglene og til Olaf."

"Hm," sagde Mor. "Alle undtagen Bedstefar ved, at Olaf har været død i alle disse mange år. Ingen kunne have overlevet det uvejr."

Mike gik ud fra, at hans mor havde ret, men det var kedeligt nok. Bedstefar ønskede en bedre slutning på sin julehistorie — en lykkelig slutning — og det gjorde Mike også.

"Nå, løb så," sagde Mor. "Men du og bedstefar skal sørge for at lukke og være hjemme inden klokken ti."

Mike nåede benzintanken lige da en stor bil kørte ind. En høj mand steg ud af bilen. Han bar en flot, mørkeblå uniform og en kasket med en skygge, der var dækket med guldtrusser. Han så kæmpestor ud, når man så ham imod den mørke, snedækkede prærie. Mike spilede øjnene op, da han hørte sin bedstefar kalde manden "kaptajn". Mike havde aldrig før set en søkaptajn.

"Sig mig," spurgte den fremmede, "hvorfor hænger alle de kornneg foran husene?"

Gamle Mike brystede sig. "Har De tid til at høre en historie?"

"Der er altid tid til en historie," sagde manden fra havet.

"Kom indenfor," sagde Bedstefar, "hvor der er varmt."

Den fremmede rystede på hovedet, da Bedstefar tilbød ham en stol i nærheden af den flammende ild. I stedet for trak han sin kasket ned over øjnene og satte sig i en skyggefuld krog i det lille rum. Bedstefar satte sig på sin sædvanlige plads ved siden af ovnen, og Mike satte sig ved siden af ham, og håbede, at der ingen kunder ville komme og forstyrre fortællingen.

"Engang for mange år siden," begyndte Bedstefar, "levede der en farmer og hans hustru, som holdt meget af børn. Arene gik, og da der ikke kom børn til at velsigne deres hjem, begyndte de at tage sig af hjemløse drenge, som kom forbi deres hjem; og der var mange af dem, for det var i den store depressions dage, da sult og nød hjemsøgte landet. Først kom den ene dreng ind, derefter endnu en, indtil hvert eneste rum i farmerens hjem var fyldt med hjemløse drenge. Det var

en værre flok, disse fyre, rå og vilde. Farmeren måtte altid hjælpe dem ud af knibe i skolen eller i byen. Mange folk rundt omkring sagde, at han blot opdrog drengene til fængslet. Måske gjorde han det — det var virkelig en vild flok!

Så en forårsdag kom en anden slags dreng dertil. Han var høj, med hår af farve som solmoden hvede, og han angav sit navn som Olaf Jensen. Han kom fra et land langt borte på den anden side af havet, og han var stærk som vinterstormen. Og dog var der noget mærkelig blidt og venligt ved ham. De blomster han plantede blomstrede hurtigere end andres, fuglene sang, når han var i nærheden, og den mest umedgørlige fyr på gården faldt til ro ved lyden af Olafs stemme.“

Unge Mike så op, for han vidste at hans bedstefar ville standse på dette sted — det gjorde han altid. Han vidste også, at der ville komme et fjernt blik i Gamle Mikes øjne, næsten som om han hørte Olafs stemme.

“Ja,” sagde den høje fremmede blidt.

“Drengene kunne ikke lide Olaf,” fortsatte Bedstefar. “Han var anderledes, og sommetider talte han med et mærkeligt fremmed tonefald. De følte også, at den gamle farmer og hans hustru havde en følelse for den Olaf, som de ikke havde for dem, og de blev skinsyge. Når farmeren og hans hustru ikke var i nærheden, plejede drengene at pine Olaf på enhver tænkelig måde. Anføreren var en fyr ved navn Mike.

Dette voldte Olaf sorg, for han så på alt levende med kærlighed.“

Unge Mike skubbede sin stol lidt nærmere til ovnen, fuld af undren over, at Bedstefar engang havde været den unge Mike i historien — vild og rå.

“Hvorfor slog denne Olaf ikke igen?” spurgte den fremmede hende fra skyggen.

“En dag gjorde han det. En juleaften — med sne og kulde — omtrent som i dag. Olaf havde sat et kornneg fast på en pæl og stukket den ned i jorden et halvt hundrede meter fra huset.

'Til fuglene,' sagde han. 'Det er skik i mit folks land.'

Drengene lo ad ham, trak pælen op og spredte kornet ud. Olaf satte gang på gang et nyt kornneg op på stangen. Endelig blev drengene trætte af den sport og lod pælen stå. Senere så Mike imidlertid en fugl flagre rundt om kornet, han tog en slangebøsse og dræbte fuglen. Olaf så det. Han løb frem, tog fuglen med blide fingre, og så vendte han sig mod Mike, og hans øjne skød ild. Han kastede Mike til jorden og faldt over ham.

De andre drenge, der var forfærdede over Olafs raseri, trak i ham.

'Hold op! Du slår ham ihjel!' råbte en af drengene.

Raseriet og vreden forlod Olafs øjne. Han rejste sig, hans ansigt blev dybt bedrøvet. 'Jeg går nu', sagde han blidt. 'Jeg bringer kun ulykke over dette sted. Mit hjerte er sygt. Når det bliver rask, vil jeg måske vende tilbage.' Olaf knappede sin jakke godt op i halsen og forsvandt i den flygende sne.

Drengene blev forskrækkede, da uvejret blev til en rigtig snestorm. Der var tredive kilometer til den nærmeste

by. Olaf ville sikkert dø! De gik ind til farmeren og fortalte ham alt.

Farmeren rejste sig. 'Hvor har jeg svigtet jer, mine sønner?' Og han sadlede en hest og red ud i snestormen for at søge efter Olaf.

Mørket faldt på, og han kom ikke tilbage. Drengene sadlede også nogle heste, og red på linie for at søge, og råbte til hinanden, så ingen skulle forsvinde i uvejret. Efter mange timers forløb fandt de den gamle farmer, som var faldet ned af sin hest og lå halvt begravet i sneen. De svøbte ham ind i deres frakker og bar ham til en lille hytte.

Men den gamle mand brændte af feber; uden medicin og varm mad ville han sikkert dø.

Drengene trak lod for at se, hvem der skulle gå efter hjælp. Loddet faldt på Mike. Han red ud, og trak sin hue ned over ansigtet mod den blændende sne. Snart efter fo'r han vild i en hvid verden af mørke. Men han red videre og håbede at hans hest ville bringe ham hjem. Så blev hans hest bange for en ukendt lyd, og han faldt ned på jorden. Han greb efter hestens tømmer, men hesten var borte. Mike rejste

sig og tumlede videre. Han bad — denne Mike som aldrig før havde bedt — bad om styrke til at finde hjælp til sine venner og til den gamle farmer, som havde været dem alle en så god ven. Men efter at der var gået lang tid, vidste han at hans styrke var borte. Han snublede og faldt. Så lukkede hans hænder sig om noget — om en pæl som stod i sneen. På toppen af pælen sad et kornneg. Olafs pæl! Og Olafs pæl frelste den gamle farmers liv, for Mike fandt farmerens hus, og der blev sendt hjælp."

"Hvad skete der med de andre drenge?" spurgte den fremmede.

Bedstefar syntes fortabt i drømme, så unge Mike genoptog historien. "De forandrede sig efter dette. De slog sig til ro og prøvede at være gode sønner for den gamle farmer. De fleste af dem bor endnu i nærheden, og også mange af deres sønner og døtre."

"Det er grunden," sluttede Bedstefar, "til alle kornnegene."

"Så blev der aldrig fundet noget spor af Olaf?" spurgte den fremmede.

"Nej," sagde unge Mike. "Det er den del af historien jeg ikke kan lide — slutningen."

Den fremmede smålo blidt. "Hvordan skulle den ende?"

"Olaf skulle komme tilbage!" sagde unge Mike. "Han skulle komme tilbage og opdage, at han ikke bragte ulykke, at på grund af ham opgav disse drenge deres vilde liv!" Mike sukkede. "Julehistorier burde have en lykkelig slutning!"

Den fremmede rejste sig. Han syntes at fylde hele rummet, da han tog kasketten af hovedet. Hans hår var snehvidt, men den stærke lampe, som hang ned fra loftet, fik de til at se ud som solmoden hvede.

Unge Mike's øjne blev så store som tekopper, og den eneste lyd i værelset var den blide susen fra gasovnen. Så gik Bedstefar frem. Hans ansigt var som svar på en drøm, da han greb kaptajnens fremstrakte hånd.

"Olaf — Olaf!" hviskede Bedstefar.

Meget stille listede Mike ud af værelset. På en eller anden måde syntes det mest passende, at de to gamle mænd skulle slutte fortællingen af historien alene. Men han smilede og trykkede den lykkelige slutning til sit hjerte.

Enhver holder af sit eget hjem

Sally kom en morgen løbende ind i huset og råbte: „Mor, åh, Mor, kom ud i haven og se den lille skrubtudse.“

„Hvor er den lille tudse?“ spurgte Mor, idet hun fulgtes med Sally om i haven. — „Lige her ovre,“ sagde Sally, „lige her ovre ved denne busk.“ — „Er det ikke et sjovt lille dyr at se på?“ sagde Mor. „Se de store øjne den har.“ — Den lille tudse kiggede på Mor og på Sally. Den blinkede med øjnene, og hoppede så væk. „Hvor skal den hen?“ spurgte Sally. — „Måske skal den hjem,“ svarede Mor. — „Hvor bor den lille tudse?“ spurgte Sally. „Hvor er dens hjem?“ — „Måske bor den nede ved bækken i en hulning under en sten, hvor der er mørkt, fugtigt og koldt,“ sagde Mor. — „Jeg kunne da ikke lide at bo i et hul under en sten,“ sagde Sally. „Jeg er glad for, at jeg har mit hjem at bo i. Jeg tror, mit hjem er det bedste hjem i verden. Jeg ville ønske, at den lille tudse havde et hjem som mit.“ — „Jamen den lille tudse kan bedst lide sit hjem under stenen,“ sagde Mor. „Den tror, at dens hjem er det bedste hjem i verden. Dit hjem er bedst for dig, men det ville ikke være godt for den lille tudse. Den ville slet ikke være lykkelig i dit hjem.“ — Lige i det samme fløj en rødkælk forbi. „Rødkælken ville heller ikke være lykkelig i dit hjem,“ sagde Mor. „Den ville heller ikke være lykkelig i den lille tudses hjem under en sten.“ — Jeg ved godt, hvor rødkælken bor,“ sagde Sally. „Den bor i en rede oppe i æbletræet.“ — „Det er rigtigt,“ sagde Mor. „Og jeg er vis på, at rødkælken tror, at dens rede oppe i æbletræet er

det bedste hjem i verden.“ — „Jeg ville ikke kunne lide at bo i en rede oppe i et æbletræ,“ sagde Sally. — Mor lo og sagde: „En rede i et æbletræ ville sikkert ikke være noget godt hjem for en lille pige.“ Så sagde hun: „Sshh, jeg tror, jeg så et lille egernde inde i buskene, Sally.“ Og ganske rigtigt: et lille egernde smuttede forbi. Det havde nødder i munden. Kinderne var helt udspilede. — „Tror du, det lille egernde ville være lykkelig for at bo i dit hjem, Sally?“ spurgte Mor. — „Nej, det tror jeg ikke,“ svarede Sally. „Jeg tror heller ikke, at det ville være lykkelig for at bo i tudsens hjem under stenen, heller ikke i rødkælkenes rede oppe i æbletræet. Hvor bor det lille egernde, Mor? Hvor har det sit hjem?“

„Det lille egernde har sit hjem i et hul i træet“, svarede Mor. „Der bor det lige så lunt og behageligt, man kan tænke sig. Det tror, at dets hjem i det hule træ er det bedste hjem i verden.“

„Jeg kunne ikke lide at bo i et hult træ“, sagde Sally. „Jeg ville heller ikke bo i en rede i et æbletræ eller i et hul under en sten. Jeg kan lide mit eget hjem. Jeg kan lide at bo derhjemme hos Far og dig. Jeg tror, at mit hjem er det bedste hjem i verden.“

„Jeg er glad for, at du synes, at dit hjem er det bedste hjem i verden“, sagde Mor. „Vor himmelske Fader vidste, hvilken slags hjem, der ville være det bedste for os hver især. Han vidste, at et hul under en sten ville være det bedste hjem for en lille skrubtudse. Han vidste, at en rede i et æbletræ ville være det bedste hjem for rødkælken. Han vidste, at et hult træ ville være bedst for egernden, og Han vidste, at det hjem, hvor du bor sammen med Mor og Far, ville være det bedste for dig.“

SØNDAGSSKOLE

FOR LÆRERE

Et tanke vækkende spørgsmål

Sokrates (469? — 399 f. Kr.), den berømte filosof og visdomssøger, er kendt for den sokratiske måde at undervise på. Denne metode består ganske enkelt i at være skeptiske over for folks opfattelse og derefter at analysere deres konklusion, indtil det hele bliver fornuftigt og logisk.

Alle fremragende lærere før og efter Sokrates har stillet spørgsmål. De har ikke været tilfredse med at høre sig selv tale og udbrede sig, men har været interesseret i at sætte deres tilhøreres tanker i sving. Undervisning er noget, de har fortolket som at "der skal læres noget". At stille spørgsmål kostede Sokrates livet, men det har inspireret utallige tænkere gennem tiderne til at anvende hans undervisningsmetode. At stille spørgsmål er lige så anvendeligt, når talen er om religion, som når det drejer sig om filosofi. Mesterlæreren sagde:

"Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer." (Matt. 7:7.) Selv underviste Han ofte gennem spørgsmål, med lignelser, der fremkaldte spørgsmål og med modspørgsmål. (Læs et af evangelierne for at undersøge Frelserens anvendelse af spørgsmål.) Evangeliet gengivelse til sin begyndelse med drengen Joseph's spørgsmål. Ikke blot det første syn, men næsten enhver åbenbaring. Profeten modtog, var svar på et spørgsmål.

Blandt de evner, en effektiv søndagsskolelærer skal være i besiddelse af, er kunsten at kunne stille gode spørgsmål.

(1) Hvad er hensigten med at anvende spørgsmål?

Man skal anvende dem for at sætte liv i tankerne, for at få eleven til at tænke, for at aktivere dem i undervisningsprocessen. Gode spørgsmål er tankeopvækkende.

Der er to former for spørgsmål, som kommer til kort i at opfylde dette kvalitetskrav. Den første er den, der kun affæder "ja" eller "nej" som svar. F. eks.: Er Jesus Kristus vor Frelser? Et mere tankevækkende spørgsmål ville lyde således: Hvad frelser Jesus Kristus os fra? Eller: Hvorfor har du brug for en Frelser? Spørgsmål, der kan besvares med "ja" eller "nej", styrker ikke tanken og fører almindeligvis ikke klassen til noget som helst. Man bør anvende sådanne spørgsmål sparsomt, og det er næsten altid nødvendigt at lade dem følges op af et tankevækkende spørgsmål.

En anden form for ineffektive spørgsmål, der ofte anvendes i serier, er den form, der besvares med selvindlysende svar: Skal man bede hver dag? Gør man folk for-

træd, når man er uvenlig? Hvad er bedst: at hade folk eller at elske dem?

De bedste spørgsmål indbyder til tænkning og bidrager til forståelse af lektiens centrale formål. Derfor er det ofte klogt at bygge hele lektion op omkring et enkelt spørgsmål eller omkring 3—4 fundamentale spørgsmål, som der er tid til at føre en indgående diskussion om. F. eks.: Vil I hver især fortælle os en af de måder, hvorpå I viser jeres kærlighed til Gud og illustrere den ud fra jeres egne erfaringer?"

(2) **Hvorledes kan en lærer opmuntre klassen til at besvare sine spørgsmål og til at stille de rent spontane spørgsmål?**

En 14-års pige sagde: "Jeg hader, når en lærer stiller spørgsmål, ler af det svar, jeg giver, eller afviser det, fordi det ikke er nøjagtigt det, han ville sige, hvorefter han besvarer sit eget spørgsmål. Jeg kan lide en lærer, som lytter til mine svar med respekt og endda også hører på mine spørgsmål." Der er ikke noget mere passende sted at vise respekt for folks handlefrihed, individualitet og personlige værdighed, end i klasseværelset. Hvor hver enkelt optræder offentligt foran sine ligestillede. Velsignet være den lærer, som ved hjælp af oprigtig dydighed, kærlighed og takt kan skabe en åbenhjertig og tillidsfuld atmosfære, hvori eleverne kan føle sig frie til at sige det meste af det, der skal siges, heri indbefattet at stille spørgsmål.

En af de bedste måder at få eleverne til at stille spørgsmål og berede deres sind for den sæd, der skal sås, er at dele klassen i grupper på 5—8 personer, udpege en formand og sekretær for hver gruppe og bede hver af disse grupper stille frem med tre spørgsmål vedrørende dagens emne, f. eks. omvendelse. De skal skrive spørgsmålene ned og give læreren dem. Eleverne vil være interesseret i hinandens spørgsmål. Den velinformerede lærer kan meget hurtigt arrangere dem til en indholdsrig diskussion. Der er intet så betydningsfuldt i klassen som det at blive indviet i elevernes tanker, at have tankeudveksling med dem.

Nadververs for januar måned

Senior-Søndagsskolen:

Jesus sagde: "Hvis nogen vil gøre Hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget."

(Johs. 7:17)

Junior-Søndagsskolen:

Jesus sagde: "Dette er mit bud, at I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer."

(Johs. 15:12)

En Krokodille går ikke i Søndagsskole

AF IANICE DIXON

Douglass var tre år gammel.

"Når du bliver tre år, så kan du komme til at gå i Junior-Søndagsskolen," havde hans moder sagt. Han huskede det, fordi det i dag var hans tredje fødselsdag.

"Jeg vil gerne i Søndagsskole idag," sagde Doug og trak de splinterne strømper og sko på.

"Der er ikke Søndagsskole før imorgen," svarede Mor, "i dag er det lørdag. Vi skal i Zoologisk Have og se alle dyrene."

"Går dyrene i Zoologisk Have i søndagsskole?" spurgte Doug.

Mor lo og sagde: "Nej, dyrene har ikke forstand på, hvordan man opfører sig i Søndagsskolen."

Porten ind til Zoologisk Have var så høj, så det så ud, som om den nåede helt op i himmelen. Der var anbragt en sammenkrøbet puma af cement på hver side foroven af porten. Doug smuttede hurtigt indenfor, så de ikke fik øje på ham. Men i samme øjeblik hørte han et vældigt brøl, der lød, som når tordenen buldrer, selv om man tager en pude over hovedet. Doug greb fat i Mors hånd og sammen gik de efter lyden. En løve af samme farve som orange-marmelade fór frem og tilbage i sit bur. Engang imellen åbnede den gabet og udstødte et frygteligt brøl.

"Jeg ved da godt, hvorfor løven ikke går i søndagsskole," sagde Doug. "Det er, fordi den laver alt for meget spektakel."

Løvens brøl fik aberne til at holde op med deres pluden, og Doug løb hen for at kigge på dem, mens de gynede og klatrede rundt på stænger og trapezer. En af dem jog en anden rundt og rundt. En lille, brun abe med alvorlige øjne slog en svalerede i en trapez og kiggede på Doug mellem benene.

"Du kan ikke få lov at gå i søndagsskole, for du forstå ikke at sidde stille," sagde Doug til den.

Æslet var blødt og brunt og havde en varm, fugtig snude. "Den ligner en hest, bare ikke på ørene." Men da æslet åbnede munden og skrydede "Y-ah, y-ah," skældte Doug den ud: "Du kan ikke le så højt henne i Søndagsskolen."

Oksen var anbragt bag et dobbeltheft af svær stål-tråd; men da den fik øje på Doug, løb den hen imod ham og prøvede at stange ham med sine spidse horn. "Du må hellere lære, at man aldrig må stange efter folk," advarede drengen den, "ellers få du aldrig lov til at høre historier." Men oksen virrede bare med hornene.

Da Doug kom helt hen til flodhestens bur, så han, at dens mad lå strøet over hele gulvet. Det så ikke ud til, at det generede den. Den sov under vandet; man kunne lige akkurat se lidt af dens næse. Der lå noget salat i den ene side af buret og nogle appelsiner i den anden. Der lå hø over det hele; en enlig gulerod flød på vandet og var lige ved at kilde den sovende flodhest på næsetippen.

"Vi bruger ikke at smide mad eller noget som helst andet på gulvet henne i Kirken," sagde Doug. "Vi passer godt på vores kirkebygning." Flodhesten slingrede i vandet, åbnede sit store gab, slugte guleroden og lagde sig igen til at sove.

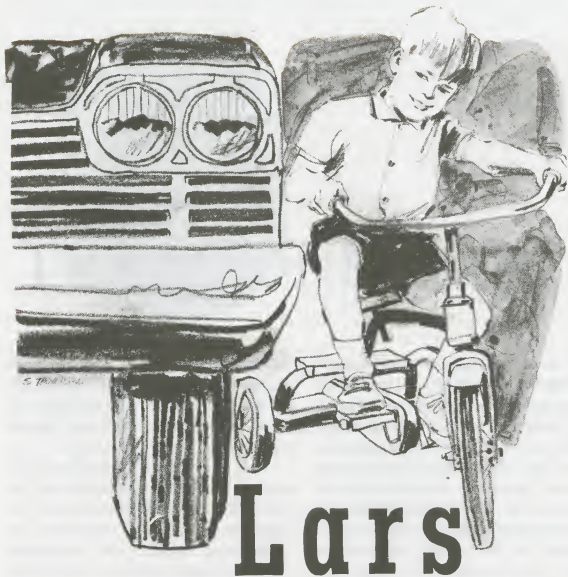
Krokodillen lå i dyb søvn i sit bur. Doug kaldte: "Hej, du krokodille!" Men dyret hverken blinkede med øjnene eller bevægede halen. Dyrepasseren kastede noget mad ind til den, og Doug kaldte igen: "Hej, du der krokodille!" Krokodillen rørte sig ikke. Den lignede et stort plasticdyr, som man kan lege med i badekarret. "Hvis den krokodille ikke hører efter, vil den heller aldrig kunne høre sangene og historierne."

Doug gik rundt og så til alle dyrene i Zoo, men han kunne ikke finde et eneste, om hvilken han vidste, at det ville kunne opføre sig rigtigt i Søndagsskolen. Elefanten var det sidste dyr, de så på. Doug ventede altid tilsidst med at besøge den, for det var hans yndlingsdyr. Dougs moder fortalte ham, at en elefant kunne huske i mange, mange år. Han stod og så på, at den vældige, grå elefant travede rundt. Da den fik øje på Doug, kom den over til den side af gitteret, hvor han stod, og rakte snabelen ud imod ham.

"Han kan godt huske mig!" Doug lo og gav den de brødstumper, han havde med i en pose.

"Og jeg skal nok huske, hvorledes man opfører sig i Søndagsskolen. Jeg vil huske at lade være med at lave sådant et spektakel som løven gør, ikke at hyle op som aberne, ikke at le højt som æslet, ikke at skubbe til andre som oksen. Jeg vil ikke være sådan en gris som flodhesten, og jeg vil være særlig opmærksom og høre efter, når der bliver fortalt historier. Jeg vil ikke falde i søvn, sådan som krokodillen."

Og da Doug den næste dag gik til Søndagsskolen, huskede han, hvad han havde lovet.

Lars

AF LOWELL M. DURHAM JR.

"Jeg er da lige så dygtig som en voksen!" påstod Lars.

Han stod lige overfor mig med næsen i vejret og hænderne i siden. Jeg havde uden held prøvet at forklare ham, hvorfor en lille dreng på fire år ikke kunne hjælpe mig ned under familiens bil. Hans blå cowboybukser var falmede men rene og jeg vidste, at moder ville skælde os begge grundigt ud, hvis han fik smørelse på sit rene tøj.

Lars traskede rundt om vognen, samlede en skrueøgle op og begyndte at slå på hjulkapslen først stille; men senere højt og heftigt. I et øjeblikks vrede rev jeg skrueøglen fra ham og klapsede ham over hånden. Med det samme begyndte han at klynke og luntede nedslået bag ved vognen. Et øjeblik efter kom han dog atter tilsyne suttende på sin højre tommelfinger; mens han undskyldende halede i sin højre ørenflip med venstre hånd. For Lars var dette en forløber for yderste anstrengelse eller et tegn på sårede følelser.

Jeg fortsatte med at arbejde under vognen, idet jeg gjorde mit bedste for at ignorere ham. Jeg kunne se, hvorledes hans lille hjerne arbejdede. Han iagtog mig køligt ud af øjenkrogene, så stod han hurtigt på sin trehjulede cykel og begyndte langsomt i store cirkler at køre rundt om mine fødder; idet han først ligesom tilfældigt ramte dem med et af hjulene for til sidst at køre over dem begge to på een gang. Jeg overså ham stadigvæk.

Han stak sit lille blonde hoved ned under vognen. "Lad os lege flyvemaskine," råbte han.

"Nej, vi skal ikke," råbte jeg tilbage.

Han tav et øjeblik og sagde så stille: "Jeg kan mægtig godt lide hundehvalpe. Ka' du ikke?"

Jeg svarede surt, men bekræftende. Små brødre var nu heller ikke til andet end besvær.

Lars trådte hurtigt, men hårdt på min ene ankel og var så væk i tredive velsignede sekunder. Så så jeg ham fra min vandrette stilling under vognen vende tilbage. Hans sjokkede støvler med cowboybukserne halvt stukket ned i og halvt stikkende op ad nærmeste sig mig uundgåeligt. Endnu engang kom hans lille solbrændte ansigt til syne under vognen.

"Mor kalder på dig," sagde jeg.

Han gik et stykke væk, satte sig på hug og begyndte at trille marmorkugler ned ad den lille skråning i garagegulvet. De to første kugler trillede forbi mig til højre. Den tredje, utvivlsomt den største af dem, ramte mig midt i hovedet.

Min papirstynde tålmodighed brast. Jeg for ud under vognen; idet jeg slog mit hoved nederdrægtigt, fik jeg fat i ham og afleverede et velment slag på rette sted og satte ham så ned på bagtrappen med et ordentligt bump. Gråd og tårer var resultatet. Hans evigttrøstende pegefinger røg med det samme på plads i munden og hans venstre hånd gned hans højre ørenflip. Hans lille solbrændte ansigt var ikke så solbrændt, som jeg havde troet, for tårerne efterlod lyse striber på hans kinder.

"Hvad nu?" tænkte jeg. "Store cowboys græder ikke," sagde jeg.

Han så ned i gulvet og tørrede øjnene med trøjerærm.

"Du vil da gerne være en stor cowboy ikke?" spurgte jeg.

"Næh," sagde han stille. Dette var en overraskelse, for at ride og have en bondegård havde altid været hans største ønske.

"Nå, hvad vil du så være?" spurgte jeg.

Han tav og så på mig med sine blå tårefyldte øjne. Så sagde han noget, der kom bag på mig: "Jeg vil være ligesom dig," og idet han afleverede denne salut, styrtede han op ad trappen.

Jeg følte mig både kold og varm på een gang. Varm fordi jeg havde en lille broder, der ønskede at være ligesom mig og kold, fordi jeg havde gjort så lidt for at gøre mig fortjent til dette. Jeg gik op ad trappen og gav Lars et broderligt kram, og sammen gik vi ned for at arbejde på vognen.

DE DER ELSKER MEST

Forestil Dem at De er væk hjemmefra. De møder et fremmed menneske og i løbet af Deres samtale finder han ud af, at De er Mormon. Han er interesseret men kold. Skeptisk siger han: "Hvad er det vigtigste princip i Deres kirke, det allervigtigste?" Her er netop den lejlighed, De har gået og ventet på, en chance til at omvende nogen. Men denne mand og hans spørgsmål sætter Dem i forlegenhed. De kender trosartiklerne. De har lært de første missionærlektier, men hvad skal De sige til denne mand, som bare vil vide det vigtigste, det som hele Deres kirke drejer sig om?

"Og en af dem, en lovkyndig, stillede en fælde for ham, idet han spurgte: Mester, hvilket bud i loven er det største?"

"Jesus svarede ham: Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det største og første bud. Der er et andet, som er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv. På disse to bud hviler hele loven og profeterne." (Matt. 22 : 35-40)

Kærlighed! Dette var det første princip i Kristi kirke, da Han var her på Jorden, og det første princip i Hans kirke, da den blev genoprettet ved Joseph Smith.

Fordi vi som Sidste Dages Hellige har så meget at gøre, bliver vi ofte distraheret af vor religions mange særprægede lærdomme og taber dens hovedtanker og formål af syne. Fremfor alt er vor religion en kærlighedens religion. "Dette er mit bud, at I skal elske hverandre, lige som jeg har elsket jer." (Johs. 15 : 12)

Hele Kristi liv var een eneste lektie i kærlighed, tjeneste og medlidenhed.

Vor Frelser lærte os kærlighed som en måde at leve på. Jeg tror, at jeg kunne grundlagge hele mit vidnesbyrd på dette, for i løbet af mit endnu så unge liv har jeg fundet ud af, at de mest sande og mest belønnende ting er kommet gennem kærlighed. Men skønt kærlighed er så vidunderlig, er det ikke noget let princip at efterleve. William Penn har engang sagt: „Kærlighed er kristendommens sværeste lektie, men alene af den grund skulle vi være ivrige efter at lære den.“ Hvis kærlighed er så vidunderlig, hvorfor er den da så svær at lære og praktisere?

En af grundene er nok, at de fleste mennesker ikke indser, at kærlighed er en handling. De tænker på kærlighed som noget abstrakt, der er pænt at tale om, men når man kommer nærmere ind på emnet, synes de ikke at det er en praktisk og mulig måde at anskue livet på i en forstyrret og anspræget verden som vor.

Kristus selv satte det bedste eksempel på kærlighed. Han havde mere end nogen anden en dyb kærlighed til alle mennesker. Menneskene flokkede om Ham og fulgte Ham hvor Han gik. Sommetider får jeg på fornemmelsen, at mange af disse mennesker ikke helt forstod hvad Jesus sagde, men at de fulgte Ham af ren kærlighed.

Der er andre beviser på kærlighedens magt. Psycho-Cybernetics er en bog om personlighedsudvikling. Forfatteren Dr. Maxwell Maltz skriver om kærlighed og godgørelsen som to faktorer, der er vigtige for succes. Denne mand prædiker ikke en religion, men viser os snarere kærlighedens værdi i psykologien.

Filosoffen Erik Fromm beskriver

kærlighed som det eneste effektive middel til at ophæve den ensomhed, der bor i mennesket. Han taler ikke ud fra et religiøst, men ud fra et psykologisk standpunkt.

Hvis vi tænker på kærlighed som en kraft, vi kan benytte i vort liv, vil det næste trin blive at overvinde den frygt, der forhindrer os i at elske.

Ligesom frygt hindrer nationerne i at have tillid til hinanden og i at kunne samarbejde, således forhindrer frygten os også i at kunne modtage og give kærlighed. Vi er bange for menneskene omkring os, bange for at blive såret. Ligesom frygt tilskynder nationer til at føre krig indbyrdes, tilskynder frygt også os til at føre krig med vore medmennesker og til at tilintetgøre kærligheden.

Enhver af os har en forsvarsmekanisme. For at undgå at blive såret har vi udviklet et forsvarssystem. Vi opstiller forskellige barikader, som kan hindre os i at blive såret; men de hindrer os til gengæld også i at give og modtage kærlighed.

Mistænksomhed er en slags alarmklokke i vores krig mod kærligheden. Den siger til os, at vi ikke skal skænke vor kærlighed til dem, som ikke vil gengælde den. Det lyder godt; men Jesus sagde: "I har hørt, at der er sagt: Du skal elske din næste og hade din fjende. Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør godt imod dem, der hader jer og bed for dem, som forfølger jer." (Matt. 5 : 43-44)

"Hvis I elsker dem, som elsker jer, hvad tak kan I vente for det? Syndere elsker jo også dem, som elsker dem." (Luk. 6 : 32)

"Giv enhver, som beder dig; og

tager nogen, hvad der er dit, så krævedet ikke tilbage!" (Luk. 6:30.) Vi kan se, at der ikke er plads for mistænksomhed i hjerterne på dem, der ønsker at følge Kristus; Han satte ingen grænser for kærlighed.

Med ligegyldighed og selvtilfredshed bygger vi barikader omkring os som forhindrer os i at elske. Vi er næsten alle skyldige i en vis grad af ligegyldighed. Måske benytter vi os ikke af lejligheden til at hjælpe en eller anden. Måske kunne vi have lettet et andet menneskes sind eller indgivet ham et nyt håb. Hvis vi imidlertid lader denne ligegyldighed blive en vane, nægter vi os selv at lære kærligheden at kende.

Følelsen af selvmedlidenhed og underlegenhed opbygger et slags våbenlager, som skræmmer kærlighed langt bort. Mindreværdskompleks er en almindelig følelse; men den gør ofte kærlighed umulig. Jeg kender et menneske, som har et tydeligt mindreværdskompleks. Han føler, at han ikke betyder noget. Denne indstilling hindrer ham i at anerkende kærlighed, enten fordi han ikke anerkender den, eller også fordi han tvivler på dens oprigtighed. Af samme grund er han ikke i stand til at give kærlighed, fordi han mener, at den ikke vil betyde noget for nogen. Dette er yderst uheldigt, for netop dette menneske ville kunnet have elsket meget, hvis han var i stand til at nedbryde de skranker, som mindreværdsfølelsen havde opbygget.

Stolthed er skyld i vore krige. Hvor mange gange har vi ikke været uvenlige overfor dem, som vi føler os underlegne overfor, simpelthen fordi vi er bange for at sætte vores egen posi-

tion på spil. Stolthed siger til enhver omkring os, at vi bryder os mere om os selv og vores egen indbildte værdi, end vi bryder os om kærlighed. Den siger netop at vi ikke behøver kærlighed, og at vi ikke vover at give noget af os selv.

Ved at nære uvilje mod nogen fører vi kolde krige, krige, som ikke kan afsluttes, fordi vi er uvillige til at tilgive eller gøre indrømmelser.

Dårligt humør sætter noget i gang hos andre. Det påvirker hjerterne på mennesker, som eventuelt kunne være blevet vores venner og ødelægger den kærlighed, som kunne være blevet gensidig.

Nogle mennesker bruger forargelsen som et våben til at ødelægge kærlighed. De bombarderer kærligheden med forargelse, som siger: "Du bryder dig ikke om mig for det, som jeg er, derfor vil jeg vække forargelse for så kan du ikke undgå at lægge mærke til mig." Ja, der bliver lagt mærke til disse mennesker; men de kan hverken give eller modtage kærlighed, fordi de er uvillige til at være ærlige mod sig selv og indrømme hvem de i virkeligheden er.

Kort sagt: Vi lader vor egen tåbelige frygt tilskynde os til at erklære krig mod hinanden og hindrer kærlighed i at slå rod. Er det ikke på tide, at vi slutter fred og indtager en fuldstændig ubevæbnet holdning? Kun når vi forsvarer er brudt ned, kan kærligheden finde vej til vore hjerter.

Vi kan ikke altid regne med at befinde os på neutralt område. Vi vil være uden våben, mens andre vil kæmpe med mange våben; men vi må have mod, for dette er vor religions kald.

Når vi engang har lagt våbnene, vil kærligheden være i stand til at finde vej til vore hjerter. Kristendom er imidlertid mere end dette. Vi skal ikke blot lukke kærligheden ind; men vi må også lægge bånd på os selv og udstråle kærlighed. Vi må elske menneskene omkring os, vi må endog elske de mennesker, vi ikke kender, vi må elske vore fjender. Denne kærlighed må blive en fuldstændig levevis og må lede os i alle ting. Det må anspore os til at være tolerant overfor alle, at hjælpe enhver i nød og til at dele og have ubegrænset medlidenhed. Joseph Smith beskriver kærlighed som en kilde, "der fuldstændigt bortøder vort legeme".

Dette er hvad vi stræber efter. Det er mere end 75% deltagelse i Søndagsskolen. Det er mere end at betale fuld tiende. Det er at nå en kærlighedens tilstand, så vi udstråler den, og den leder hele vort liv.

Tænk blot et øjeblik på de ting De elsker. Måske tænker De på Deres familie eller nogle venner, som De virkelig holder af. Læg mærke til hvorledes denne kærlighed får Dem til at føle Dem godt tilpas. Forestil Dem nu denne kærlighed til alt liv. Forestil Dem denne kærlighed til hele menneskeheden. Dette er Jesu Kristi Evangelium. Tyskeren Baron vor Sparhein sagde engang: "Kristi disciple er ikke dem, der ved mest; men dem som elsker mest."

Som kirke må vi vise verden, at vi er Kristi Kirke, fordi vi elsker. Vort missionsærssystem er udmærket; men hvis vi kunne prale af at være en kirke hvis medlemmer virkelig havde kærlighed, ville folk stå i kø for at tilslutte sig vore rækker.

Et kald til større flid

Der er aldrig blevet udført noget mere vidunderligt i verdenshistorien end det at vende børnenes hjerter til deres fædre. Fra den dag dette budskab blev forkyndt af Moroni for Profeten Joseph Smith, har mænd og kvinder over hele verden givet sig til at organisere foreninger, har søgt efter deres forfædre og samlet genealogiske optegnelser om deres familier. Millioner af dollars er blevet brugt til disse formål. Jeg har talt med og mange gange hørt om mennesker, som har brugt store summer for at samle en optegnelse om deres forfædre, og efter at den var samlet, har de sagt, når de blev spurgt om hvorfor de gjorde det: 'Jeg ved det ikke; jeg blev grebet af et uimodståeligt ønske om at samle denne optegnelse og bruge penge til det. Nu da den er færdig, har jeg ingen særlig brug for den.' Sidste Dages Hellige sætter pris på denne slags bøger langt ud over prisen eller pengene. Når vi år efter år alvorligt søger efter at få viden om dem af vor familie, som er gået bort uden kendskab om Evangeliet, er jeg sikker på, at Herren velsigner os til at opnå den." (Konference-tale, Præsident Heber J. Grant, april 1928.)

I Kirkens første tid blev der skrevet en interessant artikel angående vor vigtigste pligt: at søge efter de oplysninger vi har brug for, så vi kan blive i stand til at udarbejde de optegnelser der er nødvendige for at der kan udføres ordiancer i Herrens Hus for vores forfædre. "Den sandhedsglød, som oplyser sindet hos en der er omvendt til Evangeliet, bliver ofte, efter hans egen dåb, vendt mod forløsningen af hans forfædre. Når han mangler bestemte instruktioner med hensyn til den måde, hvorpå han kan skaffe og behandle de nødvendige oplysninger, udsætter han altfor ofte enhver handling, indtil han drager til Zion (eller venter til et tempel er bygget) . . .

Der er god mulighed for enhver til at indsamle kendsgerninger fra personer og optegnelser i den by hvor han og hans familie har boet. Kirkebøger er blevet ført i de fleste kristne lande i mere end tusind år. I både Europa og Amerika har myndighederne ført optegnelser over testamenter, skøder, lægdsruller og andre vigtige

rapporter, som indeholder genealogiske oplysninger. Heldigvis for den Sidste Dages Hellige forsker har denne skik eksisteret i hundreder af år. Nogle af disse optegnelser er gået tabt, nogle er blevet ødelagt under krige, nogle ødelagt af ild og vand på grund af manglende omhu; men det vidunderlige er, at der findes så meget af dette genealogiske materiale i arkiverne i kirker, sogne og regeringskontorer, og det er altså tilgængeligt for den, der søger efter disse oplysninger."

Det er yderst interessant at lægge mærke til, at i mange år har vi hørt om, hvor meget arbejde og tid der er gået med studiet af genealogi; Kirkens medlemmer har afholdt klasser, sluttet sig til forskellige organisationer, der har fostret disse ideer, organiseret grupper i stave og warder, og klasser i missioner og distrikter, altså i et forsøg på at blive aktive i arbejdet med efterforskning og i tempelarbejde. Imidlertid har man opdaget, at for at udføre efterforskning og tempelarbejde må man begynde at lave selve arbejdet. Klasser er ganske vist deres plads til undervisning i dette yderst vigtige emne, men de kan aldrig erstatte selve det at udføre arbejdet. Mange medlemmer af Kirken har brugt time efter time til teori i de genealogiske klasser, men altfor få har brugt det samme antal timer til virkelig at udføre det i praksis.

Vejlen er åben for dem, som vil forsøge at blive frelsere på Zions Bjerg. Det er tydeligt og klart for alle, som vil se det, at Profeten Elias har vist sig og tilbudt sit arbejde for verden. Ethvert genealogisk samfund, bibliotek og tidsskrift, hver eneste af de millioner af genealogiske optegnelser, hvert navn på hver side i en slægtsbog, og hver eneste person i De Forenede Stater og ethvert andet civiliseret land i denne verden, som er optaget af at søge efter sine afdøde slægtinge, er håndgribelige, fysiske vidner om, at Elias kom, for de viser alle opfyldelsen af denne profets mission, nemlig "at vende børnenes hjerter til deres fædre."

Resultaterne af hans mission findes alle vegne omkring os. Beviset er afgørende. Der er ingen plads for tvivl. Profeten Elias er kommet. En af de

største af profetierne er gået i opfyldelse.

Hvis vi som Herrens sidste dages Israel vil lytte til Guds befalinger og bruge vor tid og vore midler til at fremme dette arbejde, vil Herren velsigne os med kundskab og magt til at gøre det arbejde, vi er blevet sendt ned for at gøre.

Læg mærke til de ord Præsident Wilford Woodruff udtalte ved indvielsen af Salt Lake Templet: "Da du har påvirket mange af de mennesker, som endnu ikke har indgået pagt med dig, til at søge efter deres forfædre, og de ved at gøre dette har sporet forfædrene til mange af dine hellige, beder vi dig, at du vil forøge dette ønske i deres bryst, så de på denne måde kan hjælpe med til fuldførelsen af dit værk. Vi beder dig velsigne dem i deres arbejde, så de ikke laver fejl, når de udarbejder deres genealogi, og ydermere beder vi dig åbne nye veje til oplysninger for dem, og lægge fortidens optegnelser i deres hænder, så deres arbejde ikke alene bliver korrekt, men også komplet."

Der er tusinder, som bærer brændende vidnesbyrd om, at denne inspirerede udtalelse er gået i opfyldelse for deres vedkommende. Der er ble-

vet fundet optegnelser, som man troede ikke eksisterede, og mirakuløse hændelser har bevaret optegnelser til brug for dette store efterforskningsarbejde.

Dette arbejde er for alle medlemmer. De ældre så vel som de unge bør tage aktivt del i det. Ethvert menneske kan, ved flittigt at arbejde og få mere og mere erfaring, blive dygtig til at søge efter sine forfædre. Hundreder af mennesker i Kirken har gennem deres eget intelligente arbejde mestret teknikken ved genealogisk efterforskning og hårt opnået strålende resultater, der har inspireret dem til endnu større indsats.

Da Jesus lærte sine disciple, at de skulle søge og så ville de finde, bede og så ville de modtage, og banke på, så ville der blive lukket op for dem, talte Han ikke teori, men virkelig praksis. Det er den form for praksis vi må bruge i efterforskningsarbejdet. Søge efter de oplysninger vi har brug for, bede vore venner og slægtninge om at hjælpe os, og så bede om Herrens hjælp til at opnå resultaterne. Vi må ikke opsætte det. Vi kan begynde nu, vi kan opnå resultater næsten med det samme. Herren vil velsigne os, hvis vi vil give os til arbejdet.

Julens ånd

Fra Missionens Præsidentskab

AF PRÆSIDENT
DON L. CHRISTENSEN

Den muntre lyd af klingende bjælder, glade, leende stemmer og de farvestrålende ting, der forandrer hverdagen til et strålende vidunderland, er altsammen en del af julens ånd.

For mange tusinder af mennesker betyder julens fest og munterhed alt, nemlig tid til selskabelighed og til det, der for dem er "at være lykkelig".

På grund af julens religiøse betydning findes der en naturlig tendens hos folk til at føle anderledes end til hverdag. Deres sind forandres så meget, at de ønsker at give gaver. For det meste er gaverne til familiemedlemmer, venner eller forretningsforbindelser. For størstedelens vedkommende består gaverne af menneskelavede ting af begrænset varighed, noget smukt til midlertidigt at opfylde "hertets ønske".

Hjertet er den følsomme mekanisme, som forbinder tjenestegeringen med kærlighed. Gavens giver ønsker at give noget værdifuldt, som vil bringe glæde til modtageren.

For verden i almindelighed er dette det yderste de kan strække sig til med deres gode gaver, som alt for snart bliver glemt, går tabt, bliver slået itu eller slidt op, og så bliver hjertet bedrøvet.

Vor Fader i Himlen gav verden sin kosteligste gave, sin Søn, Jesusbarnet, født i en tarvelig krybbe i et fjernt land.

Utvivlsomt er den dejligste historie, der nogensinde er fortalt den, at "... hun fødte sin søn, den førstefødte, og svøbte ham, og lagde ham i en krybbe, thi der var ikke plads til dem i herberget.

I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord.

Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt.

Men engelen sagde til dem: 'Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.

Thi eder er i dag en Frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!

Og dette skal være jer et tegn: I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe.'

Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sagde:

Ære være Gud i det højeste!
og på jorden fred

i mennesker, der har hans velbehag!"

Ja, ære være Gud i det højeste, og så vil vi, der også er Hans børn, finde fred på denne jord, og der vil være god vilje over for alle mennesker.

Det denne Gode Gave, som du og jeg kan give, vidnesbyrdet til hele menneskeheden om, at Jesus blev født af Maria og virkelig er den Evige Faders, Guds Levende Søn.

Jeg er stolt over at se, at vi Sidste Dages Hellige ikke har glemt julens sande betydning, hvad man let kunne gøre i al den glitter og stads, som har gjort julen til en slags forretningsmæssig besættelse.

Jeg er stolt over, at vi i vort hjerte holder fast ved den viden, at det er mere velsignet at give end at modtage. Må vor gave i år blive givet med sindets oprigtighed og med tak i vort hjerte for Frelserens fødsel. Han til hvis ære alting bør gives.

Når den Himmelske Ånd gennemtrænger vor sjæl nu i julen, så lad os i vort liv give afkald på den falske og overfladiske lykke og i stedet plante Kristi urokkelige sandheder som idealer dybt i vort hjerte, hvad der vil give os en lykke af evig natur og give glæde til verden.

Det bør være et mål for alle Sidste Dages Hellige i Danmark at samle deres familie og opfriske deres sind med hensyn til julens formål, og vække interesse for sådanne mål i hjemmet, som kan gøre hver eneste af os bedre. Vi ejer alle en indre kraft som kan påvirke andre, og jo nærmere vi lever til alles Fader, jo mere energiske bliver vore tanker og jo mere gennemtrængende den ånd som påvirker andres adfærd.

Lad os, som en familie, undersøge muligheden for at hjælpe en mindre heldig familie til at få en god jul. Dette kan gøres på utallige måder. Denne glæde kan vi skænke dem ved at dele vor verdslige overflod med dem, eller, hvad der er vigtigere, dele vor kosteligste gave med dem — Ånden ved et levende vidnesbyrd. Lad os som vor Gode Gave i denne højtid give os selv ved at TJENE med KÆRLIGHED.

Det er godt at være sund og levende. Lad os hver især glæde os ved julens ånd.

Lige så sikkert som det strålende lys fra stjernen, der funklede på himlen og fortalte om de glade nyheder, er Guds herlighed for os i dag født i Davids by, Jesus, den Gode Gave til verden. Så det er vort privilegium at dele mindet om denne den største af alle fødselsdage med vor Fader i Himlen.

Nu, når året 1967 nærmer sig slutningen, vil jeg gerne udtrykke min tak til hvert eneste medlem i Danmark for deres utrættelige bestræbelser på at fremme Herrens værk. Må jeg benytte lejligheden til at bære mit vidnesbyrd for jer om guddommelig-heden af Frelserens fødsel.

Må Gud hjælpe os alle til at leve et bedre liv.

Missionærankomster:

Følgende missionærer er ankommet til den danske mission:

20. september:

Rodney G. Garner fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde på Amager.

Ernest Tackle fra Slagelse, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Daniel A. Shepard fra Pico River, California, beskikket til at arbejde på Østerbro.

Terry H. Reed fra Bismarck, North Dakota, beskikket til at arbejde i Søborg. 26. september:

Walter Robert Plant fra Park Ridge, Illinois, beskikket til at arbejde i Silkeborg.

Douglas Lynn Roberts fra Fresno, California, beskikket til at arbejde i Århus.

Robert Marshall Egan fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Holstebro.

Daniel Kent Olsen fra Ephraim, Utah, beskikket til at arbejde i Ballerup.

Efterårskonferencen i København distrikt

Den 16. og 17. september havde de hellige på Sjælland og de andre øer, som hører til København distrikt, endnu en gang lejlighed til at samles til en konference under præsidium af Missionspræsidentskabet.

Konferencen, som for formentlig sidste gang afholdtes i kirkebygningen på Priorvej, var denne gang helliget missionsarbejdet. Hjælpeforeningen og Søndagsskolen.

Lørdag eftermiddag var der dåbsmøde, hvor nogle nye søskende blev døbt ind i Kirken, samt diverse funktionærmøder under distriktsbestyrelsernes ledelse og med deltagelse af medlemmer af hovedbestyrelserne.

Lørdag aften var der først made for Præstedømmet under ledelse af distriktspræsident Finn Lykkegaard Nielsen. Ved mødet, der overværedes af 182 brødre, talte bl. a. broder Børge Grand Hansen, Slagelse, grenspræsidenten for København Gren, broder Jens Kristoffersen, rådgiver i Distriktspræsidentskabet, broder Verner Korsgaard og missionspræsident Don L. Christensen. Samtlige talere kom ind på den nære sammenhæng, der er imellem Hjælpeforeningen, Præstedømmets aktivitet og familiernes trivsel og lykke.

Efter en pause på en times tid var der et møde under ledelse af rådgiver i Distriktspræsidentskabet, broder Svend Aage Sønderby. Programmet, der omfattede taler, demonstrationer, sange og vidnesbyrd, blev fremført af en del af de unge, der i sommerens løb har virket som korttidsmissionærer. Missionspræsidenten sluttede med at udtrykke sin glæde over, at så mange unge havde deltaget i dette program, og over den begejstring de havde vist for arbejdet. Tilstede var ialt 225.

Efter mødet var der servering af forfriskninger.

Om søndagen var der som sædvanlig to møder, der begge var under ledelse af distriktspræsident Finn Lykkegaard Nielsen. Ved formiddagsmødet var der diverse aflosninger og opretholdelser, hvoraf kan nævnes: Broder Enoch Lehi Andersen som rådgiver i Missionspræsidentskabet, og broder Kurt Voss, Nordsjælland, og broder Ib Ishøj Hansen, tidligere Centrum Sjælland Gren, som medlemmer af Distriktsrådet. Så horte vi taler af bl. a. søster Anna Olesen, præsidentinde for Hjælpeforeningen i distriktet, broder Tage Holm Larsen, distriktets nye søn-

dagsskoleforstander, præsident Svend Aage Sønderby samt præsident Benny Lindén, missionspræsidentens rådgiver. Supervisoren for byggeriet på Maglegårds Allé, broder Martin Dietz, blev også i anledning af sin snarlige hjemrejse bedt om at sige et par ord. Ind imellem talerne sang Hjælpeforeningens kor. Tilstede ialt 520.

Ved eftermiddagsmødet, der blev overværet af 472, talte bl. a. søster Inger Rasmussen, præsidentinde for Hjælpeforeningen i missionen, broder Ejvind Nordby Larsen, missionens søn-

dagsskoleforstander, søster Marva Christensen og præsident Enoch Lehi Andersen. Distriktspræsident Finn Lykkegaard Nielsen talte derefter om det at være en »hellig«, og til slut talte missionspræsident Don L. Christensen, bl. a. om patriarkalske velsignelser, om den succes Kirken har haft med sine udstillinger og om at efterleve Herrens bud.

Imellem talerne sang »Danmarks Mormonkor« under ledelse af broder Jørgen Ljungstrøm.

Hans H. Nielsen

DÅB:

Esbjerg: 13. august:

Knud Erik Øgaard, døbt af broder Knud Holmboe, håndspålgæggelse ved broder Arne Pedersen.

15. september:

Kim Halkjær Gram, døbt af broder Bent M. Gram, håndspålgæggelse ved broder Chr. Christiansen.

Frederikshavn: 18. august:

Krisien Sethsen, døbt af ældste Lewis Sorensen, håndspålgæggelse ved ældste Gerald Argetsinger.

København Gren: 9. september:

Torben Kruchow, døbt af ældste David Kelly, håndspålgæggelse ved ældste Don Ray Nelson.

16. september:

Ken Edvard Jensen, døbt af ældste Alva O. Jensen, håndspålgæggelse ved ældste Calvin Freeman.

15. september:

Ester Thygesen Løsekræut, døbt af broder Ole Petersen, håndspålgæggelse ved ældste Stephen Woodbury.

Bornholm: 10. september:

Karl Rønholdt Madsen, døbt af ældste David Johnson, håndspålgæggelse ved ældste Kerry Allen.

Amager: 10. september:

Agnes Marie Hansen, døbt af broder Tom Asmussen, håndspålgæggelse ved ældste George Peterson.

13. september:

Aage Jensen, døbt af ældste Lee Packer, håndspålgæggelse ved ældste Loyd Harrison.

Silkeborg: 16. september:

Immanuel K. Spørring, døbt af ældste Robert Rameson, håndspålgæggelse ved ældste Richard Beal.

23. september:

Kurt Willemann, døbt af ældste Richard Beal, håndspålgæggelse ved samme.

Horsens: 24. september:

Gunnar Georg Nielsen, døbt af ældste Paul Madsen, håndspålgæggelse ved ældste Paul Jackson.

Efterårskonferencen i Jylland

Det jydsk Distrikt har den 23. og 24. september afholdt sin 5. efterårskonference, der som de tidligere var meget vellykket, ja, vi glæder os allesammen hver eneste gang over den gode ånd og entusiasme samt den glæde søkende altid udviser i denne Kirke, ja, det er i sandhed forbløffende, hvor meget vi i virkeligheden kan udrette; mon der er noget andet samfund, der kan præstere noget tilsvarende?

Vi begyndte konferencen lørdag kl. 12,30 med dåb, hvor flere nye medlemmer blev indlemmet i Kirken, og vi vil gerne byde disse nye søskende hjertelig velkommen!

Konferencen stod i Hjelpeforeningens, Søndagsskolens samt missionærprogrammets tegn, og eftermiddagen igennem holdtes møder i disse organisationer. Sidst på eftermiddagen havde Hjelpeforeningen en demonstration af stoftryk, det var meget lærerigt, ligeledes havde samme organisation en virkelig smuk udstilling af håndarbejder, der var udført af de forskellige Hjelpeforeninger i distriktet, ja, det var virkelig smukke og fine ting, der blev udstillet, vi har grund til at være stolte over vore flittige og dygtige søstre i Hjelpeforeningen.

Medens alt dette foregik, var alle brødre optaget af Præstedømmets møde, hvor vi hørte nogle vidunderlige taler, og hvor missionen viste os den meget inspirerende film over hjemmelærerearbejdet, der formentlig har givet nogle brødre noget alvorligt at tænke på.

Aftenen stod i missionærarbejdets ånd, og efter at præsident Vagn Darre fra Distriktspræsidentskabet havde budt velkommen, overgav han tiden til en ungdomsmissionær, der med begejstring omtalte sine erfaringer og oplevelser fra sin udførte mission. Og tiden blev derefter overgivet til de øvrige ungdomsmissionærer, der udførte et særdeles vellykket og fornøjeligt ektemporalspil om en familie, der modtog missionærbesøg; spillet fik flere gange tilskuerne til at juble. Ja, det var virkelig en god oplevelse. Søster Grete Lundbæk redegjorde derefter på en smuk og alvorlig måde for sin mission i England.

Efter denne tale hørte vi fra præsident Palle Blønd fra Distriktspræsidentskabet, og aftenen sluttede med nogle meget fine og inspirerende ord fra vor missionspræsident, Don L. Christensen. Der var ialt 330 tilstede. Programmet

sluttede med en taksigelse til vor Himnelse Fader.

Lørdagen sluttede med en fremvisning af lysbilleder fra Festinord samt med forfriskninger og en svingom.

Søndagens møder, der vel nok er højdepunktet på konferencen, begyndte kl. 10 med, at vor meget afholdte distriktspræsident Verner Buur bød hjertelig velkommen til den store forsamling, med en særlig velkomst til vort Missionspræsidentskab, som vi alle havde glædet os til samværet med. Hele dette møde var præget af den gode ånd, som vore ledere altid præger vore møder med, og man bliver til stadighed opløftet over den iver og glæde, hvormed vore søskende i Kirken arbejder.

Præsident Buur indledede mødet med en dejlig inspireret tale om vor økonomi i Kirken, hvorefter vi hørte en meget opbyggende tale fra Hjelpeforeningens hovedbestyrelse ved præsidentinden, søster Inger Rasmussen. En ting, der fortjener at blive fremhævet, var taler af to ungdomsmissionærer; hvor er det i grunden fantastisk, at vi således kan kalde to aldeles uforberedte unge mennesker op på en talerstol, og de så på en så smuk og værdig måde kan udlægge Evangeliet og deres egne klare og rene tanker for os allesammen, det kan da ikke andet end gøre et stort indtryk på alle rettænkende mennesker.

Ind imellem alle disse talere havde vi, som det er sædvane i vor Kirke, meget smukke sange og musiknumre,

der som alt i vor Kirke er af meget høj standard. Til slut hørte vi fra præsident Benny Lindén fra Missionspræsidentskabet, der på sin venlige og kærlige facon talte direkte til os alle. Mødet sluttede med taksigelse til Herren.

Tilstede 140.

Eftermiddagsmødet begyndte kl. 14 med bøn til vor Herre. Og efter at distriktspræsident Buur havde budt velkommen til alle, blev tiden overgivet til lederne af de forskellige hjelpeorganisationer, og efter at de havde talt til os, hørte vi fra præsident Vagn Darre, der på en klar og inspirerende måde talte om, hvorledes vi alle kan virke som missionærer. En ting, der gjorde et stort indtryk på os alle, var det nye »Danmarks Mormonkor«; hvor sang de dog vidunderligt, hvor var det dog en nydelig at høre dem synges. Ja, broder Ljungestrøm, du og dine vidunderlige sangere udfører et virkelig stort og talentfuldt arbejde, som vi alle påskønner meget.

Vi havde også den glæde at høre fra den nye rådgiver til missionspræsidenten, præsident Enoch Andersen, der talte til os på sin begejstrede og hyggelige måde.

Til slut talte vores dygtige og inspirerede missionspræsident til os, hvor er det vidunderligt for os at have en så stor taler og leder iblandt os her i Danmark. Ja, vi har sandelig lært meget af ham. – Konferencen sluttede med bøn.

Palle Blønd

Ny rådgiver til missionspræsidenten

Under distriktskonferencerne i København den 17. september og i Århus den 24. september blev ældste **Enoch Lehi Andersen** opretholdt som 2. rådgiver til missionspræsident Don L. Christensen.

Ældste Enoch Lehi Andersen er født i København den 5. december 1898 som søn af Johannes Adolf Andersen og Oline Mathilde Jørgensen Andersen og har hele sit liv været aktiv i Kirken.

Bl. a. var han under Anden Verdenskrig distriktspræsident for København distrikt. Den 5. august 1949 emigrerede han med sin familie til Utah, og i maj 1966 blev han og hans hustru, Emmy Andersen, kaldet på mission og ankom til Danmark den 24. maj. Ældste og søster Andersen har under hele deres mission indtil nu arbejdet i Kolding, hvor ældste Andersen har virket som grenspræsident, og hvor de begge har udført et uselvsk arbejde blandt søskende og venner og har gjort sig overmåde afholdt af alle, de er kommet i berøring med.

Vi ønsker ældste Andersen hjertelig til lykke og beder Gud velsigne ham i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham!

JULEN 1967

Kære søskende og venner!

Dagene, ugerne og månederne har en måde at gå så hurtigt på. Den dejlige juletid nærmer sig igen. Mine tanker går, især på denne tid af året, tilbage til det vidunderlige land, Danmark, med hele dets eventyragtige skønhed.

Man behøver kun at besøge det for straks at elske det, og rejser hjem med et ønske om ofte at vende tilbage for at se mere af dets skønhed og opleve det danske folks venlighed. Jeg vil altid elske Danmark og det danske folk. Jeg er så taknemmelig for de vidunderlige danske venner, jeg har her i Amerika, men jeg har stadig et stort ønske om at komme tilbage igen til det kære, lille Danmark.

Når julen nærmer sig, går vore tanker tilbage til den lille by Betlehem. Den har forandret sig siden Frelserens fødsel, men mange af de gamle landmærker findes stadig. Mange vigtige begivenheder foregik her. Her var det, Jakob begravede sin hustru Raket. Her samlede Ruth neg på Boas hvedemærker; Ruths oldebarn, David, blev født her, og her vogtede han sin faders får. Det var her, han blev salvet af Samuel til at være Israels konge. Byen blev senere kaldt Davids By.

Profeten Mika fra Det gamle Testamente har forudsagt, at en, der var større end David, også skulle fødes i Betlehem, og at den vigtigste begivenhed i historien skulle fremhæve denne lille by fremfor alle de store byer i verden.

Når vi tænker på Betlehem og den første julenat, går vore tanker tilbage til de begivenheder, der gik forud for denne særlige dag. Profeter havde forudsagt Frelserens fødsel, at det skulle være i Betlehem, og barnet skulle hedde Jesus.

Josef og Maria, hvis hjem var i Nazaret, rejste til Betlehem, Maria ridende på et æsel, for hun var højt frugt-sommelig.

De kom til Betlehem, men Josef fik at vide, at der var »ingen plads« til dem i herberget. Det eneste ly, de kunne finde, var i stalden, hvor dyrene var. Her blev Jesus født.

Lukas siger om Maria: »Og hun fødte sin søn, den første fødte, og svøbte ham og lagde ham i en krybbe, thi der var ikke plads til dem i herberget.«.

Kort tid efter Jesu fødsel blev Josef i en drøm advaret om at flygte til Ægypten med Maria og barnet, bort

fra kong Herodes, som søgte at tage Jesu liv. Der var »ikke plads« til Ham i Herodes's rige.

I hele Jesu liv var der mange steder, hvor der »ingen plads« var til Ham, »ingen plads« til Hans læresætninger, »ingen plads« til Hans mirakler, »ingen plads« til Hans lærdomme i menneskenes hjerter, »ingen plads« til Ham i den romerske verden.

Selv ved Hans død var der ingen plads til Hans sidste hvilested, og derfor tog Josef af Arimatea Hans legeme og lagde det i sin egen grav.

De mænd, som var ansvarlige for Hans død, er for længst gået bort og er glemt, århundreder er gået, og for mange er Kristi fødselsdag kun en begivenhed for længe siden, men for andre har den været den vigtigste begivenhed, der har fundet sted i verden.

De, som virkelig elsker Ham og tager imod Hans lærdomme, holder Hans bud og stræber efter at følge i Hans fodspor, har fundet og vil stadig finde glæde, lykke, forståelse og fred.

Hvis der »er plads« i vort hjerte og vort liv til menneskehedens Frelser, er der så meget der skal gøres, så mange måder hvorpå vi kan tjene Ham. Jesus sagde: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det største og første bud. Der er et andet, som er dette ligt: Du skal elske din næste som dig selv.«.

Den eneste oprigtige måde, hvorpå vi kan vise vor kærlighed til vor Himselfader, er at holde alle Hans befalinger og tjene Ham flittigt. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan vende tilbage til Hans nærhed.

Hvis vi elsker vore medmennesker vil vi gøre alt, hvad der står i vor magt for at bringe glæde og lykke ind i deres liv. Vi skulle tænke mere på, hvad vi kan give andre, og tænke mindre på, hvad vi kan modtage fra andre. Vi bør opøve og vise venlighed, mildhed, ærlighed, forståelse og kærlighed og være villige til at tilgive andre. I Mattæus 25:40 læser vi: »Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.«. Og i Mattæus 7:12: »Alt, hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem; thi sådan er loven og profeterne.«.

Vi må være klar over, at kærlighed er den stærkeste magt i verden, man kan udøve mere ved kærlighed end ved had eller begærlighed. Hvis vi kan leve efter dette mønster, vil vort liv blive rigt og med mindre fortrydelse end hos

dem, som undlader at give plads til Frelseren og Hans vidunderlige eksempel. Vi bør hver dag stræbe efter at følge den sti, som Frelseren viste os. Hvis vi kan gøre alle disse ting ved juletid, hvorfor så ikke hele året igennem? Så ville vi ikke være som Issakor, herbergsværten.

INGEN PLADS

Mit navn er Issakor, jeg er herbergsvært i Betlehem. For nogle dage siden var jeg nødt til at rejse til Jerusalem i forretninger, og der skete noget meget usædvanligt dér. Jeg vil gerne fortælle jer om det, for det er min historie. Jeg beder jer høre efter – for det betyder mere for mig end noget andet, der er sket i hele mit liv.

Som jeg begyndte med at fortælle, måtte jeg rejse til Jerusalem, og da jeg var kommet dertil, opdagede jeg, at byen var i frygteligt oprør. Der var megen tål – megen ophidselse – alle og enhver for omkring.

Jeg spurgte, hvad der var i vejen, og fik at vide, at romerne var ved at korsfæste tre mænd. Den, som der blev talt mest om, var en mand ved navn Jesus.

Han var en helt anden slags menneske. Han havde gået omkring på landet og havde undervist og prædikeret. Og han havde mange følgesvende. Der blev sagt, at han også helbredte folk. Jeg havde hørt dette før, for der var nogle, som boede i min kro; der havde sagt, at han havde helbredt dem. Andre sagde, at han var den Messias, som der for længe siden var forjættet om og som skulle forløse hele Israel.

Jeg afsluttede dagens forretninger, og da jeg havde endnu et par timer i dagslyset, for jeg skulle begynde min hjemrejse til Betlehem, gik jeg uden for byen – til højen, der blev kaldt Golgata. Jeg var interesseret i at se, hvorfor alle var så ophidsede, og ønskede især at se denne Mand, hvis navn var Jesus. Og dér på højen var de tre mænd ved at blive korsfæstet af romerne.

Manden i midten var Jesus, sagde de. Men mærkeligt nok lod der ingen forbandelser fra Hans læber. Han syntes ikke vred på dem, som var ved at slå Ham ihjel. Han var temmelig rolig – men når Han sagde noget, så det mere ud som en bon end som tale. Eller når Han talte, var det til dem, der stod i nærheden af Ham.

Det var i sandhed et mærkeligt syn – et tragisk og sorgeligt syn at se disse mænd blive korsfæstet. Jeg lagde mær-

Kære medlemmer!

Vi vil gerne udtrykke vor dybtfølte tak til jer, vore gode venner, for jeres tro og jeres støtte i det forløbne år.

Vi i Missionspræsidentskabet bringer jer vore bedste hilsener og ønsker jer alle en rigtig glædelig jul og et godt og velsignet nytår!

Missionspræsidentskabet

ke til, medens jeg stod dér lidt bagved skæren, at der var en lille gruppe mennesker ved foden af korset, og jeg spurgte, hvem det var. En eller anden sagde, at den ene af kvinderne var Hans moder, og hendes navn var Maria. Sammen med hende var der en mand, og der var flere andre kvinder også – men der var noget ved denne Maria, som tildrog sig min opmærksomhed. Hun syntes mig bekendt på en lidt fjern måde.

Som jeg sagde før, er jeg herbergs-vært, og det er nødvendigt for mig at kende folk – og jeg prøver altid at kunne huske ansigter, for det er en varm og god følelse for gæster, som vender tilbage til mit herberg, at man husker dem. Hvad var der ved denne Maria, som var så kendt? Hvad var der ved denne Mand, som fangede min opmærksomhed?

Jeg vendte mig til en mand ved min side og sagde: »Sig mig noget om denne Mand på korset! Manden sagde, at Hans navn var Jesus, og at Han var fra Nazaret, men var født i Betlehem.

»Betlehem,« sagde jeg, »Betlehem?«

»Ja, Betlehem,« kom svaret.

»Og hvornår blev Han født dér?« spurgte jeg. »Lad mig se,« sagde han. »Det var under kejser Augustus's indskrivning. Det vil sige, at Han er 32 eller 33 år.«

Og så huskede jeg pludselig, hvorfor hun syntes mig så bekendt. For denne kvinde, Hans moder, kom til mit herberg en nat for mange år siden. Hun var højt frugtsommelig, og hun og hendes mand så så trætte ud efter rejsen. Men jeg havde ingen plads. Mit herberg var fyldt med folk, som var kommet for at betale deres skat. Jeg sagde til dem, at de kunne få stalden –

og de gik derind – og dér blev Barnet født; jeg havde travlt med mine gæster og havde ikke megen tid til dem. Jeg husker, at de ikke var alene, for nogle hyrder kom til dem, og jeg troede, at det var slægtninge. Nogle af gæsterne i kroen sagde, at hyrderne sang sange. Jeg mente, at de blot var glade over Barnet og sang af glæde. Jeg vidste ikke ... hvorledes kunne jeg vide, hvem Han var?

Jeg blev der hele dagen – og jeg blev ved at tænke på, at Han havde banket på min dør, og jeg havde ikke lukket Ham ind. Lige siden den dag har jeg prøvet at gøre mit bedste for at leve for Ham.

Jeg havde begået en fejltagelse – den største fejltagelse i mit liv, jeg beder til, at I må lære af min oplevelse. Jeg havde travlt med mine gæster, tog mig af dem, så de måske ville vende tilbage til min kro en anden gang.

Medens jeg stod dér ved korset og så til, kom alle disse tanker til mig. Jeg havde ikke lukket Ham ind, jeg havde ikke lukket Ham ind.

Jeg havde stået på Golgata længere, end jeg havde haft i sinde, og solen stod allerede meget lavt på himlen. Det var altfor sent for mig at påbegynde min hjemrejse til Betlehem, så jeg vendte tilbage til byen, tung om hjertet, og fandt et logi for natten.

Jeg vågnede tidligt om morgenen, for jeg var ivrig efter at komme hjem til Betlehem og fortælle min familie om alt, hvad jeg havde set. Så hørte jeg nyhederne. Denne Mand, Jesus, var ikke længere død. Han levede! Det syntes umuligt, for jeg havde set Ham hænge på korset to dage før. Nogle af Hans venner gik ud meget tidligt om

morgenen, og da de kom til graven, opdagede de, at stenen var blevet rullet væk fra indgangen. De sagde, at to engle var der, og de sagde: »Han er ikke her, Han er opstanden, således som Han sagde, at Han ville.« Peter og Johannes kom til haven for at se, om det var sandt, og de mødte Jesus. Han levede; det var sandt. Jesus levede.

Og så tænkte jeg igen: Jeg lod Ham ikke komme ind, da Han kom.

Mine venner, Han kan komme til jer på samme måde. Jeg beder jer, gør ikke den samme fejl, som jeg gjorde. Det var den største fejl i mit liv. Jeg lod Ham ikke komme ind, da Han kom, men gav Ham stalden, og som seng gav jeg Ham en krybbe, dyrenes fodringstrug.

Hvis blot nogen havde fortalt mig, at Josef og Maria var på vej til Betlehem, at her ville Kristusbarnet blive født – at englende ville forkynde Hans komme. Vi ved aldrig, hvornår de store muligheder fra Gud kommer til vor dør. Vi ser kun en fremmed, og vi siger: »Der er ikke plads til dig,« eller »jeg har altfor travlt.« Bed hellere om, at du vil lade Ham komme ind, når Han kommer, læs af min fejl, og send Ham ikke bort.

Må den sande Julens Ånd være i jeres hjerte og i jeres hjem i denne jule-tid.

Må I få en dybere forståelse af julen, må jeres tro blive stærkere og jeres håb mere strålende. Må I være mere villige til at tjene Ham, fra hvem alle velsignelser kommer, og må I have glæde, tilfredshed og fred.

Mary G. Sorensen
Salt Lake City, Utah

Ny assistent til missionspræsidenten

Den 14. september er ældste **Steve Woodbury** blevet kaldet som assistent til missionspræsident Don L. Christensen.

Ældste Woodbury er født den 28. maj 1946 i Salt Lake City, Utah, som søn af Mr. og Mrs. Joseph C. Woodbury, nu Dallas, Texas. Han kom til Danmark den 21. september 1965 og har arbejdet på Frederiksberg, i Næstved, Gentofte, Grenå, Viborg, Kolding og Rodovre, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Woodbury i det store, ansvarfulde kald, der nu er pålagt ham!

Tragisk dødsfald i Amerika

Fra Amerika har vi fået den sorgelige meddelelse, at søster **Anastasia Valentiner**, tidligere København, pludselig er afgået ved døden den 13. september, kun 49 år gammel. Søster Valentiner, som for blot 3 år siden emigrerede til Amerika med sine tre børn, vil være kendt af mange søskende i Danmark, særlig i København, for det store arbejde, hun udførte i Kirken.

Vi udtrykker vor dybeste medfølelse med søster Valentiners børn, Karen Margrethe, gift med tidligere missionspræsident Levi B. Thorups søn, Lee Burgess Thorup, Niels Erik, som for tiden udfører en mission i Danmark, og den yngste, Katja, og udtaler et: Æret være søster Valentiners minde!

Missionær afløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

27. oktober:

Chesley T. Blackham fra Moroni, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

Paul Allen Thuesen fra South Gate, California, efter sidst at have arbejdet i Nørresundby.

Dødsfald i Amerika

En kendt og afholdt dansker, søster Karen Jørgensen Olsen, der boede i Ogden, afgik ved døden den 22. september. Søster Olsen var født i Årup og boede det meste af tiden i Aalborg, hvor hun var et meget trofast medlem af Kirken. Sammen med sine forældre og søskende bidrog hun meget til Aalborg gren og dens trivsel. Karen var elsket og afholdt af alle, fordi der ud fra hende strålede en omsorg og kærlighed, som man sjældent finder. De unge fra tredievers Aalborg vil aldrig glemme hende, med hvem de har tilbragt så mange dejlige timer.

Begravelsen foregik i Ogden mandag den 25. september og formede sig som en smuk hyldelse til hendes minde. Salen i begravelseskapellet var fyldt af slægt og venner, der var kommet for at ære hendes minde. Blandt talerne

var Orson B. West, som kendte den afdøde fra barndommens og ungdommens år i Aalborg. Mange andre tidligere aalborgensere var til stede og mindedes i tankerne deres venskab med Karen gennem de mange år.

Vi takker Karen af vort ganske hjerte for de mange år, vi har kendt hende. Må Gud velsigne hendes mand, Jens Vilhelm Olsen, som udførte en mission i Danmark, og med hvem hun levede i et lykkeligt ægteskab, som ikke kan udtrykkes bedre end gennem hans ord: »Hun var den bedste hustru i hele verden«. Smukkere kan det ikke siges.

Søster Olsen efterlader sig foruden sin mand to søstre i Salt Lake City, Esther Giessing og Ellen Loyborg og broderen Aage i New York.

Vi lyser fred over hendes minde.

Orson B. West

DØDSFALD:

Skive:

Den 24. maj døde søster **Kristine Laursen**, 78 år gammel. Æret være søster Laursens minde!

OPDINATIONER:

Herning: 3. september:

Henry Jensen Øe ordineret til lærer af ældste Paul Reese.

Vejle: 15. august:

Anker Madsen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

København Gren: 24. september:

Torben Kruchow ordineret til diakon af broder Ole Hansen.

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

Aalborg:

Julia Jenny Augusta Jensen, 75 år den 2. december.

VELSIGNELSER:

København Nordre Gren: 20. august:

Arthur Sørensen og Inger Sørensens søn, **Jan Bostrup Sørensen**, velsignet af sin fader.

Centrum Sjælland: 29. august:

Kaj og Elin Jytte Nyvang Nielsens datter, **Suzanne Dwala Nyvang Nielsen**, velsignet af missionspræsident Don L. Christensen.

Odense: 3. september:

Kjeld Nielsen og Jytte Lundbæk Nielsens søn, **Claus Lundbæk Nielsen**, velsignet af broder Chr. Lundbæk.

Bryllup i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, **Brent H. Nay**, viedes den 6. oktober i Salt Lake Tømpel til Josette Ann Lemire. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Indbinding af Stjernen 1967

STJERNEN for 1967 kan nu indbindes.

Bogbinderen har givet os et meget fordelagtigt tilbud, nemlig

kr. 25,00 incl. moms

Denne lave pris forudsætter imidlertid, at et større antal indbindes på én gang, og vi må derfor sætte fristen for indsendelse af de 10 numre for 1967 til *1. februar 1968*. Som tidligere år vil indbindingen kunne leveres i følgende farver: *rod, bordeaux, blå, sort, grøn og brun*. Hvis intet andet anføres, leveres *brun* indbinding.

Betalinger for indbindingen kan indsendes pr. postgiro 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F. Husk på talonen at skrive »Indbinding«.

GRAMMOFONPLADER

MED

TABERNAKEL KORET

Disse plader er alle L. P. 's, spilles på 33 1/3 rpm og de fleste fås i både stereo og "almindelig" (samme pris). De stereofoniske kan kun spilles på stereofoniske pladespillere. Ønskes stereofoniske plader, må et stort S sættes efter nummeret, ellers ekspederes almindelige plader. Grammofonplader ombyttes ikke og tages ikke retur. Pris kr. 44.— + moms, ialt kr. 48.40 pr plade. Bed om specificeret katalog.

- R. 1 The Beloved Choruses, vol. I
- R. 2 The Beloved Choruses, vol. II
(begge m. Philadelphia Orchestra)
- R. 3 A Mighty Fortress
- R. 5 This is My Country
- R. 6 The Lord's Prayer, vol. I
- R. 7 The Lord's Prayer, vol. II
- R. 8 This Land is Your Land
- R. 9 The Greatest Hits
(5, 6, 7, 8, 9 m. Philadelphia Orchestra)
- R. 10 The Mormon Tabernacle Choir
(fås ikke i stereo)
- R. 12 Songs of Faith and Devotion
(fås ikke i stereo)
- R. 13 The Lord is my Shepherd
- R. 14 Songs of the North and South
- R. 16 God bless America
- R. 17 Messiah I/II
(m. Philadelphia Orchestra, Eileen Farrell, Martha Lipton, Davis Cunningham, Wm. Warfield. 2 plader, sælges kun samlet)
- R. 21 Christmas Carols
- R. 22 The Spirit of Christmas
- R. 23 The Holly and the Ivy
- R. 25 The Joy of Christmas
og Tabernakelorglet alene:
- R. 30 (F. Asper) R. 31 (A. Schreiner)

BOGEN ER MIDTPUNKTET

Er den det også i Deres hjem?

	kr.
Mormons Bog, på bibelpapir m. guldsnit	10.00
Mormons Bog, stort format, stor skrift	3.20
Tre-i-Een (Mormons Bog, Den kostelige Perle, Lære og Pagter), helskind	35.00
Talmage: Trosartiklerne, indbundet	5.50
Et stort og forunderligt Værk, indb.	12.00
Profeten Joseph Smiths Lærdomme, indb.	7.00
Samme, indb. i blødt bind	7.50
Lære og Pagter, indb.	6.50
Den kostelige Perle, indb.	6.50
Samme, på bibelpapir, indb.	6.50
Citater, indb.	2.50
Talmage: Jesus Kristus, indb. helskind	30.00
Samme, trykt på kunsttrykpapir, indb.	30.00
Anderson: Kronet med Herlighed, indb.	17.00
West: Den danske Missions Historie, ib.	17.00
Schmidt: Oh, du Zion i Vest, illustr.	46.50
Samme, indb.	55.50
Slægtsbogen	14.75
Søndagsskolesangbogen	2.00
SDH Sange. Ny udgave af sangbogen. Kan bruges sammen med den gamle udgave	11.25
Samme, indb. i blødt helskind	13.25
Trosartiklerne, kort t. ophængning	0.35

Alle priser + 10% moms

BØGER OG MATERIALER

bestilles nemmest ved at sende beløbet + 10% moms per giro og på bagsiden af den venstre talon på girokortet at skrive hvad der ønskes. Postgironummeret er 12 09 88.

DISTRIBUTIONS CENTRET

I KØBENHAVN

SMEDEVANGEN 9 · VASSINGERØD PR. LYNGE · DANMARK

GLÆDELIG JUL